

கலாக்கல்

கலாக்கல் மாத இதழ்

இந்த இதழில்...

- ✿ ந. சுரேந்திரன்
- ✿ சி. சிவசேகரம்
- ✿ ஆர். எம். நௌசாத்
- ✿ குமுதன்
- ✿ சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி
- ✿ ஜனயுகன்
- ✿ சத்தியா
- ✿ செண்பகன்
- ✿ கவிஞர் பொன்னையா
- ✿ அழ. பகீரதன்
- ✿ மலையமான்
- ✿ செ. தமிழரசன்
- ✿ மணி
- ✿ அம்புஜன்

பெப்ரவரி, 1986

விலை 5 /—

14

- ☉ அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கு
அரசின் இராணுவ ஒத்திகை!
- ☉ மலையக மக்களின் பிரசாவுரிமை
வெறும் அடையாள அட்டையல்ல.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் சமீப காலமாக இராணுவத்தினரால் மேற்கொள்ளப்படும் படுகொலைகளும், இதர நடவடிக்கைகளும் தமிழ்பேசும் மக்களின் பிரச்சனைகளுக்கு அரசியல் தீர்வு காணுவதற்கு முன்பாகவே தமிழ் பேசும் மக்களின் ஒரு பகுதியினரையும், இளைஞர்களையும் ஒழித்துக் கட்டும் ஒத்திகை போல் தெரிகிறது.

விதேச நலனையும், இனவெறி கொண்டு அலையும் பேரினவாதிகள் சிலரையும் கொண்டுள்ள யூ.என்.பி. அரசு, நாட்டின் ஒருமைப்பாடு, தேசத்தின் பொருளாதாரம், மக்களுக்கான சுபிட்ச வாழ்வு போன்றவற்றைப் பொருட்படுத்தாது, இனவாதத்தையும் அரசு பயங்கரவாதத்தையும் கட்டவிழ்த்து விடுகிறது. அந்நிய நாட்டுக் கூலித் துருப்புகளின் உதவியைத் தன்னாட்டு மக்களின் ஒரு சாராரை ஒழித்துக்கட்டப் பயன்படுத்துகிறது.

தனது அடக்குமுறை அட்டூழியங்கள், படுகொலைகளை 'பயங்கரவாத ஒழிப்பு' என்ற போர்வையில் நியாயப்படுத்த மிகவும் பிரயத்தனப்படுகிறது.

உண்மையையும் பொய்யையும், நீதியையும் அநீதியையும், தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் இனங்காண மறுப்பதும், அதற்குள் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவதுமான வீண் முயற்சியே இது.

மக்கள் உண்மையை அறிவர். அவர்களே சரித்திரத்தின் சிருஷ்டி கர்த்தர்கள்.

தற்போது ஜனாதிபதி இன்று எம் முன்னுள்ள பிரச்சனை இனப்பிரச்சனையேயாகும் எனப் பொலநறுவையில் 17-2-86-ல் கூறியுள்ளார்.

ஜனாதிபதி அவர்களும், அரசும் உண்மையில் இனப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணவும், நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டையும் மக்களின் சுபிட்ச வாழ்வையும் இதயசுத்தியுடன் முதன்மைப் படுத்துவதானால் இனப்பிரச்சனைக்கு அரசியல் ரீதியான தீர்வுகாண முன்வர வேண்டும்.

இதற்கான முன்தேவையை நாம் தீம்புப் பேச்சு வார்த்தைகளின் ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே (14-5-85) பின்வருமாறு கூறியிருந்தோம். "பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் ஐந்தாவது பிரிவையும், அரசியல் யாப்பில் ஆளுவது திருத்தச் சட்டத்தையும் அரசு நீக்கிவிட்டு வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களிலிருந்து இராணுவத்தை வாபஸ் வாங்கியோ அல்லது நடமாட்டம் இல்லாது நிலைகொள்ளச் செய்வது மூலமோ பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான முன் ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும்"

தற்போதைய நிலைமையில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி பேச்சுவார்த்தைகளுக்காக முன்வைத்த மாற்று யோசனைகளை அரசு ஏற்று, தமிழ் மக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தலைவர்கள் தமது சுதந்திரத்துடனும், கௌரவத்துடனும் மக்களோடும் இயக்கங்களோடும் கலந்து பேச வழிசெய்யும் பொருட்டு நாம் முன்கூறிய யோசனைகளை அமுல் நடத்த முன்வர வேண்டும்.

0 0

இலங்கையில் நாடற்ற பிரசைகளாக இருந்த இந்திய வம்சாவழித் தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கடந்த முப்பதுக்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகளாக நடத்தி வந்த போராட்டம் 1984 மே மாதத்தில் பத்து நாட்கள் நடத்திய வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க போராட்டத்தில் போது உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. முதல் தடவையாக ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தன அவர்கள் பிரசாவுரிமை இல்லாமல் இருக்கும் சகல இந்திய வம்சாவழிப் பிரசைகளுக்கும் பிரசாவுரிமை வழங்கப்போவதாக பகிரங்கமாக வாக்குறுதி கொடுத்தார். இதனை அதே ஆண்டு கூடிய சர்வகட்சி மாநாடும் (பொளத்த மதத் தலைவர்கள் உட்பட) அங்கீகரித்தது.

இந்த முடிவுகளும் வாக்குறுதிகளும் 1986 வரை நிறைவேற்றப்படவில்லை. பொறுத்திருந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சகலரும் சங்கங்களின் வேறுபாடுகளை விட்டு, கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றக் கோரி தலைவர் தொண்டமானின் தலைமையில் பிரசித்திபெற்ற பிரார்த்தனைப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்ததன் விளைவாக வெற்றி பெற்றனர்.

பிரசாவுரிமை என்பது வெறும் அடையாள அட்டைபோல் இருக்கமுடியாது. இந்நாட்டு ஏனைய பிரசைகளைப் போல சமமாக நடத்தப்படவும், அச்சமின்றி தமது பாரம்பரிய பிரதேசங்களில் வாழவும், தமது தாய்மொழியில் நாட்டின் எப்பாகத்திலும் பேசும் உரிமை உட்பட இதர சுதந்திரங்களைப் பெறவும் வேண்டும். குறிப்பாக வீட்டு வசதி, வீட்டுத் தோட்டத்திற்கான காணி, கல்வி, கலாச்சாரத்துறை வளர்ச்சி பொருளாதார மேம்பாடு போன்றவற்றிற்காகப் போராட தோட்டத்தொழிலாளர்கள் தமது ஐக்கியத்தை மேலும் பலப்படுத்தி தேசிய ரீதியாக சகல தொழிலாளர்களினதும் ஜனநாயக சக்திகளினதும் இதர போராட்டங்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்து தமது போராட்டங்களுக்கும் ஆதரவைப் பெறவேண்டும்.

*

நத்தார் நாள் வெறுவயிற்றில் பெரியவெள்ளிக்கிழமை நினைவுகள்

யேசுவே !

மானுடனாகப் பிறந்து மானுடனாக மரித்தீர்.
சிலர் உம்மைத் தேவகுமாரன் என்கிறார்கள் —
ஒரு வேளை,
நாமெல்லோருமே தேவகுமாரர்களாக இருக்கலாம்.
நான் அறிந்த அளவில்,
சுகமானுடரை உய்விக்க உம்வழியில் முயன்றீர்,
ஒடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொருவனுக்காகவும் குரல் எழுப்பினீர்,
உம் சொல்லிலும் செயலிலும் உறுதியுடன் நின்றீர்,
சிலுவையில் சாகடிக்கப்பட்டீர்.
மானுடத் தக்காக மரித்ததனால்
மூன்றாம் நாளில்,
மரித்த மறுகணமே மரணத்துள் உயிர்த்தீர்.

உம் பிறப்பும்
உம் செயல்களும்
அற்புதங்களாக்கப்பட்டு
நீரும் சித்து விளையாட்டுக்காரருள் ஒருவராக்கப்பட்டு
அந்த அற்புதங்கள் தூண்களாய் உம் கல்லறை அத்திவாரமாய்
திருச்சபை ஒன்று நிறுவப்பட்டு...
அது ஒங்கி வளர்ந்தபோது
உம்மால் எழுச்சிபெற்ற ஏழைகள்
சிலுவைக்குக் குத்தகைக்காரர்களால் மறுபடி நசுக்கப்பட்டார்கள்.
அவர்கள் கூறும்
உம் மூன்றாம் நாள் உயிர்ப்பில்
உம் தியாகத்தின் நற்பயன்கள் சிலுவையில் அறையப்பட்டன.

அவர்களோ
இன்னமும் நம் எல்லோரையும் சிலுவையில் அறைகிறார்கள்.
அவர்களிடம்
துப்பாக்கிகளும் பிரங்கிகளும் அணுகுண்டுகளும் ஏவுகணிகளும்
அவற்றை இயக்கக் கூலியாட்களும்
கூலி கொடுக்க நிறைப் பணமும் உள்ளது.
அவர்களுக்குத் திருச்சபையின் ஆசீர்வாதமும் இருக்கிறது.

ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தவனுக்கு மறுகன்னத்தைக் காட்ட
நம் குழந்தைகள் முகத்தில் கன்னங்கள் இல்லை—குழிகள் இருக்கின்றன
சிலுவையில் ஏறி அலுத்ததனால்
சிலுவையில் ஏற்றுகிறவர்களைச் சிலுவை ஏற்றப்போகிறோம்.

பாமபிதாவுக்கு
இனி ஒரு நாளும்
தன் குமாரன் என்மையும்
சிலுவையில் அறையப்படுவதற்காக
பூமிக்கு அனுப்பும் அவசியம் ஏற்படாது.

— வித்தோரியே ரொஹர்ஸ்

அகதி

✽ குமுதன்

ஒரு மாதத்துக்கு மேலாக
யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அந்த
அகதி முகாமில் முடங்கிக் கிடந்த
விமலன் அங்கு தயாரிக்கப்படும்
கண்ணாடிப் பைகளில் அடைத்த
“மிக்சர்” பக்கற்றுக்களை உரப்
பைகளில் போட்டுக் கொண்டு
விற்பனைக்காகப் புறப்பட்டவர்
களுள் தானும் ஒருவனானான்.

அகதி முகாமுக்கு அவன்
வந்து சேர்ந்த நாட்களில் சமூக
சேவை நிறுவனங்கள், பொது
ஸ்தாபனங்கள் மூலம் அரிசி,
மரக்கறி, உணவுவகைகள் வந்து
குவிந்த வண்ணம் இருந்தது.
குருகோமைமையில் நடந்த அழிவு
களைக் கேள்வியுற்ற மக்கள் அகதி
களுக்கு உதவுவதில் முன்னின்
றனர். சமயலுக்குத்தேவையான
விறகுகளைக் கொத்துவது முதல்
தண்ணீர் நிரப்புவது போன்ற
கடினமான வேலைகளைச் செய்
வதில் விமலன் தனது மன உழைச்
சல்களையும் கவலைகளையும் மறக்க
முயற்சித்தான்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல
முகாமுக்கு வரும் உதவிகள்
குறைந்து வந்தன. அவர்களும்
ஏதாவது முயற்சிகளில் இறங்கி

னால் தான் வாழலாம் என்ற
நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.
ஆண்கள் வெளியில் ஏதாவது
வேலைகள் கிடைத்தால் செய்ய
லாம் என்று முடிவெடுத்திருந்த
னர். விமலன் அங்கு வந்து
போவோர்களை விசாரித்துப் பார்
த்ததில் அங்கு நிலவும் பதட்ட
நிலை காரணமாக அங்குள்ளவர்
களுக்கு லேலைவாய்ப்புகளும் வரு
மானங்களும் குறைந்திருந்தது.

அறுவடை காலம் ஆசை
யால் அவனுக்குப் பரிச்சயமான
விவசாய வேலைகள் பரந்தன்,
கினிநொச்சிக்கு அப்பாலுள்ள
விவசாயப் பிரதேசங்களில் இருப்
பதாகக் கேள்விப்பட்டான்.
இருந்தும் அங்கு நடைபெறும்
சம்பவங்களைக் கேள்விப்பட்ட
பின்னர் அங்கு செல்வது நல்ல
தல்ல என்று அங்குள்ளவர்கள்
தடுத்தனர். இரண்டு நாட்களுக்கு
முன்னரும் அந்த அகதி முகா
முக்கு சற்று தொலைவுள்ள
இராணுவ முகாமைச் சுற்றியுள்ள
பகுதிகளில் இரவு நேரத்தில்
நடந்த ஹெலிகப்டர் குடுகள்
ஷெல் வெடிகள்... எங்குமேபாது
காப்பு இல்லை என்ற உணர்வை
அவனுக்கு ஏற்படுத்தி இருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் அவனது தந்தையார் வழியிலுள்ள உறவுக் காரர்கள் நன்றாகப் படித்து, வசதியாக இருப்பதாக சிறுவயதிலேயே கேள்விப்பட்டிருந்தான். தந்தையார் முன்னொருதடவை யாழ்ப்பாணம் வந்த பொழுதே அவர்கள் அசட்டையாக நடந்து கொண்டதிலிருந்து... அந்த உறவை அவர்கள் முற்றாக மறந்து விட்டார்கள். குளக்கட்டு வேலைக்காக பங்குளத்துக்கு வந்த மேற்பார்வையாளர் தவறாசா அவனுக்கு நன்கு பழக்கமானவர், முகவரி இல்லாமல் அவரை அவனால் அங்கு தேடிக் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

அந்த ஊரில் எந்த உறவுமே இல்லாத அவனுக்கு அகதிகள் முகாமும் அங்கு தொடங்கிய மிக்சர் வியாபாரமும் கைகொடுத்தது.

பங்குளத்தின் வயல் வெளிகளில் கடுமையாக உழைப்பதைத் தவிர எந்தவித வேலைகளோ வியாபாரப் பழக்கங்களோ தெரியாத அவனுக்கு அந்தப் புதிய வேலை ஆரம்பத்தில் ஓரிரு நாட்கள் கஷ்டமாகவே இருந்தது. மிக்சர் பக்கற்றை எவரிடமாவது நீட்டி அதை அவர்கள் வாங்காமல் விட்டபோது அதற்காக அவன் வெட்கமும், வேதனையும் அடைந்தான். நாட்கள் செல்லச் செல்ல அந்த ஏமாற்றங்களை சகித்துக் கொள்ள அவன் பழகிக் கொண்டான்.

கேற்றையோ, தெருப் படலையோ திறந்து மிக்சர் பையை

நீட்டியபடி... "அகதி முகாமில் இருந்து ரெகிரேம்" என்று சொல்ல வேண்டும். வசதி இருந்தால் வாங்காமல் விடுபவர்கள் கிடையாது. சில வசதி படைத்த பெரிய வீடுகளில் மிக்சர் பையை வாங்காமலே காசைக் கொடுக்கும்போது அவனுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருக்கும். எண்ணெய்ப் பலகாரம் எல்லோருக்கும் பிடிக்காது என்று எண்ணிக் கொள்வான்.

பல வகையான மனிதர்களை, பல்வேறுவகையான வாழ்க்கைத் தரத்தையுடைய மக்களைச் சந்திக்கும் அந்தப் புதிய வேலையில் படிப்படியாக அவனுக்குப் பிடிப்பு ஏற்பட்டது. ஆட்களை இல்லாமல் நிமிர்ந்து நிற்கும் பெரிய வசதியான வீடுகளைக் காணும் போது அகதி முகாமில் அவர்கள் படும் நெருக்கடிகள் அவனது நினைவுக்கு வரும்.

பாவ்னையற்றிருந்த பழைய பெரிய வீடுகளைத்தான் அகதி முகாமாக மாற்றியிருந்தார்கள். அகதி என்ற பதத்துக்குள் அடங்கிவிட்ட ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லோருமே அந்தக் குறுகிய இடத்துக்குள் உண்பது, குளிப்பது, உறங்குவது, கால்க்கடன் கழிப்பது எல்லாமே கஷ்ட நிலைதான்... இரவுபடுக்கப் போகும் போது குமாரண்ணர் சொன்ன வார்த்தைகள் அவனுக்கு நினைவில் வந்தது.

"விமல்! என்றை தம்பியும் ஜேர்மனியிலே அகதி முகாமிலே தான் இருக்கிறான், என்ன வசதி

யான படுக்கை, சாப்பாடு, சம்பளம்; படங்கூட அனுப்பினவன்; என்ன இருந்தாலும் வெள்ளைக்காறன் வெள்ளைக்காறன்தான்"

"எப்ப போனவர்?"

"பிரச்சனையள் வரேக்கு முன்னமே போட்டான்"

"எப்பிடிப் போனவர்"

"ஓ... பங்குளம் காட்டுக்கை இருந்த உனக்கு என்ன தெரியும் காசிருந்தா நீயும் போகலாம்... பாஸ்போட் எடுத்து ரிக்கற்புக் பண்ணினாச் சரி"

தனக்கு அங்கு கிடைக்கும் போர்வை வசதிகளைக் கூட முகாமிலுள்ள சிறுவர்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் கொடுத்துவிட்டு பனிக்குளிரையும் நுளம்புக்கடி களையும் தாங்கிக் கொள்ளும் அவனது மனதில் சொகுசான வாழ்வு பற்றிய கனவுகள் எழுந்ததே இல்லை.

ஆனால் அவன் காதலித்து மணம் முடித்த இளம் மனைவி பிரேமாவையும் "ம்மா" என்ற சொல்லைத்தவிர எதையுமே அறியாத அவனது அன்புக் குழந்தையையும் பிரிந்து வாழும் அந்த மனவேதனை, அதுவும் அவன் வாழும் குழலில் அந்தச் துன்பச் சூழலை எவரிடம் சொல்லி ஆறமுடியாத ஒரு நிலையில் இரவின் தனிமையில் அவனது கண்கள் குளமாகி விடுவதை அவன் தடுக்கமுயற்சித்தும் அவனால் முடியாமல் இருந்தது.

பங்குளத்து வயல்வெளிகள் காடுகள் குளக்கரைகளில் தான்

அவனது முப்பத்திரண்டு வருட வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதி கழிந்திருந்தது. திருகோணமலையில் வெள்ளையர்கள் தளம் வைத்திருந்த காலத்திலேயே அவனது தந்தையருடன் ஒன்றாக வேலை செய்த அந்தச் சிங்களக் குடும்பமும் வெள்ளையர்கள் சென்ற பின்னர் பங்குளத்தில் அருகருகே குடியேறினர். ஒருவரது மொழியை ஒருவர் கற்றுக்கொண்டதால் இரு குடும்பங்களுக்கு மிடையே மொழிப் பிரச்சனையே எழவில்லை, இதன் மூலம்தான் அந்தக் குடும்பத்தின் ஒரே மகளான பிரேமாவதியும், ஒரே மகனான சுனிலும் விமலனுக்கு மிக நெருங்கியவர்களானார்கள்.

எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தும் உழைப்பையே வாழ்வாகக் கொண்டிருந்த அவன் இப்படி மோசமான நிலைமைகள் வரும் என்பதை சிறிதும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சுனில் கூட ஏதோ புரட்சிகர இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டு பண்ணைகள் வைத்திருக்கும் சிங்களப் பெரும் முதலாளிகளுடன் இடையிடையே மோதல்களில் இறங்கினான். விமலனையும் தன்னுடன் இணைப்பதற்கு அவன் எவ்வளவோ பிரயத்தனப்பட்டான். இவையெல்லாம் அன்றைய குழலில் அவசியம் இல்லாதவையாகவே விமலனுக்குப் பட்டது. அவன் விவசாயத்திலும் வேட்டையாடுவதிலும் பொழுதைக் கழித்து வந்தான்.

இத்தகைய நிலையில்தான்... திருகோணமலையிலும் சுற்றுப்

புறங்களிலும் நடந்த சம்பவங்கள் அவனையும் அவனது குடும்பத்தினரையும் பாதிக்கத் தொடங்கியது. மூன்று பிள்ளைகளுக்கு தந்தையான விமலனது தமையனார் இராணுவத்தினரால் சுடப்பட்டு இறந்தார். முப்பது வருடங்களுக்குமேல் காடு வெட்டிப் பண்படுத்திக் குடியிருந்த வீடுகள் நிலங்களைவிட்டு வெளியேற வேண்டிய நிலை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. பதினைந்து நாட்களுக்கு மேல் சிங்களக் குடும்பங்கள் அவர்களைப் பாதுகாத்தது. இறுதியில் பாதுகாப்பளித்த அவர்களே பாதுகாப்பிழந்து அகதிகளாகப் போனபோதுதான் அவனது வாழ்க்கையில் அந்தக் துயரச் சம்பவம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

தனது மனைவி குழந்தைகளுடன் ஒரே முகாமுக்கு நம்பிக்கையோடு செல்ல முடியாத ஒரு துன்பாக்கிய நிலையில் அவர்கள் பிரிய நேரிட்டபோது அவனது மனைவி பிரேமா தாய் தந்தையர் முன்னிலையிலேயே கட்டி அணைத்தபடி ஓலமிட்டுக் கதறிய அந்தக் காட்சி அங்கு நின்ற அனைவரிடமும் கண்ணீரையும் அழுகையும் வரவழைத்தது. எதிலும் உறுதியாக நிற்கும் கனிலினது கண்களிலும் கண்ணீர் திரையிட்டு நின்றது.

“மச்சான்... சிறிபாதவுக்கு போட்டுவரேக்கைஹற்றன் ஸ்ரேஷ்ணிலை கேட்ட எஸ்ரேற் தொழிலாளியின்றை அதே அழகைக் குரல்தான் இஞ்சையும் கேக்குது, நாங்கள் பேசாமலிருந்தால் நாடு

முழுக்க இதுதான் கேக்கும், மச்சான்... நிலைமையள் நிச்சயம் மாறும். நிச்சயமா நாங்கள் சந்திப்பம்”

விமலனது கைகளை உறுதியாகப் பிடித்தபடி கனில் சிங்களத்தில் சொன்ன அந்த வார்த்தைகளின் ஆழத்தை அவன் புரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும் ஒரு நம்பிக்கையோடு தனது குழந்தையை தூக்கி முத்தம் கொடுத்துவிட்டு திரிகோணமலை அகதி முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

கனில் நினைவுட்டிய அந்த ஹற்றன் சம்பவத்தை அவன் மனதில் அசை போட்டுப் பார்த்தான். அந்த சம்பவத்திற்காக மட்டுமல்ல விமலனுக்கும் பிரேமாவதிக்கும் ஏற்பட்ட காதலுக்கும் அடித்தளமாக அந்த சிவனொளிபாத யாத்திரைப்பயணமே அமைந்தது. சிறிபாதயாத்திரைக்கு அந்த சிங்கள குடும்பத்தினர் அவனை அழைத்தபோது அவர்களின் வற்புறுத்தலுக்காகவே அவன் சென்றான். அந்த மலைப் பாதையில் வளைந்து வளைந்து செல்லும் புனையிரத்தின் கதவுகளோடு நின்றபடி இயற்கை அழகு கொஞ்சும் மலைச்சாரல்களில் பாய்ந்து விழும் நீர் வீழ்ச்சிகளை, ஊற்றெடுக்கும் அருவிகளை, பெருகி ஓடும் நதிகளை ஆழ்ந்து அகன்று கிடக்கும் பள்ளத்தாக்குகளையும் தேயிலை தோட்டங்களையும் கண்டு மனம் பூரித்தான். அவனைப் போலவே அந்த இயற்கைக் அழகினை

இரசித்த பிரேமாவின் அன்பு கலந்த வார்த்தைகளும் உபசரிப்புகளும் இருவரின் இதயங்களுக்குமிடையே ஓர் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. சிவனொளிபாதமலை உச்சியில் தங்கியிருந்து கடும் தனியரையும் பொருட்படுத்தாது வெள்ளிப்பாளமாக மின்னிய மழையில் கூட்டங்களையும் காலைச் சூரியோதயத்தின் அழகுக் காட்சியையும் கண்டு இரசித்து விட்டதான் அவர்கள் திரும்பினர்.

ஹற்றன் ஸ்ரேஷ்ணில் புகையிரதம் நின்றபோதுதான் அங்கு கூடியிருந்தவர்களின் அழகை ஒளி அவர்களை திகிலடைய வைத்தது. கனிலும் விமலனும் யாருக்காவது எதுவும் நடந்திருக்கலாம் என்ற உணர்வில் புகையிரதப் பெட்டியிலிருந்து பாய்ந்து இறங்கினார்கள்.

இந்தியாவிற்குச் செல்லும் அகதிகளை வழி அனுப்ப வந்தவர்களே இப்படி கத்தி அழுகிறார்கள் என்பது பின்னர் அவர்களுக்குத் தெரியவந்தது.

“வெள்ளைக்காரத் தொரை மாரு அவங்க சம்பாதிக்கிற துக்கு கொணந்து சேத்தாங்க... எத்தனை சந்ததிங்க இப்பிடிக்கண்ணீர் விடறாங்க...” மீண்டும் இருவரும் பெட்டியில் ஏறிய போது அங்கிருந்த பெரியவர் பெருமூச்சுடன் கூறினார். “இந்த யாதானே போறாங்க... இதுக்கு ஏன் இப்படி அழுவான்?”

கனில் தனது சந்தேகத்தை தீர்ப்பதற்காகக் கேட்டான்.

“அங்க போயும் என்னங்க! வரற கடதாசியைப் பாதா

இங்கிட்டு இருக்கிறது பரவாயில்லைங்க”

அந்த ஸ்ரேஷ்ணை விட்டு நெடும்தாரம் வரும்வரை அவர்கள் அந்த அதிர்ச்சியில் இருந்து மீளவே இல்லை. மகிழ்ச்சிகரமான அந்தப் பயணத்தின் துன்பகரமான அந்த நிகழ்ச்சியும் அவர்களது மனதை விட்டு இன்னும் மறையவில்லை.

கனில் சொன்னது போல இன்று தாங்களும் அந்தக் கதிக்கே உள்ளாகி இருப்பதை விமலனனால் உணரமுடிந்தது.

திரிகோணமலை அகதி முகாமில் இருந்தால் வாய்ப்பு ஏற்பட்டால் பிரேமாவையும் குழந்தையையும் சந்திக்கலாம் என்ற உணர்வில் தான் அங்கு இருக்க விரும்பினான். ஆனால் அங்கு அடிக்கடி வந்து இராணுவத்தினர் அகதிகளை துன்புறுத்துவதும் கைது செய்வதும் நடந்தவண்ணம் இருந்தது. போராளிகளை ஒத்த தோற்றமுடைய விமலன் அங்கு இருப்பது அவனுக்கு ஆபத்தை கொடுக்குமென்று அந்த முகாமில் உள்ளவர்களே அவனை வற்புறுத்தி யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பி வைத்தனர். கடல் மாரீக்கமாக முல்லைத்தீவுக்கு வந்து பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் இந்த அகதி முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்தான். இன்றுவரை தனது குடும்பங்களைப்பற்றிய உண்மையான விவரங்களை பெரும்பாலும் கூறாதவிர்த்துக் கொண்டான். ஆனால் ஒரு கிழமைக்கு முன் மிக்சர் வியாபாரத்துக்குச் சென்ற போது தன்மீது மிகவும் அக்கறையாகவும் அன்பாகவும்

நடந்து கொண்ட தன்னைப் போன்ற அந்தக் கிராமத்து விவசாயியிடம் அவன் மனம் திறந்து அனைத்தையும் சொன்னான்.

அன்று வியாபாரம் கொஞ்சம் மந்தமாக இருந்த போது புதிய புதிய இடங்களைப் பார்வையிட வேண்டுமென்ற அளவளவியிடம் எழுந்திருந்தது. அந்த வீதியால் வந்த ஒரு இளைஞனின் சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டு நகருக்கு வெளியே கிராமங்களை நோக்கிச் செல்லும் அத்தெருவால் வெகுதூரம் வரை சென்று இறங்கினான். செம்மண் தரையில் பச்சைப் பசேல் என்ற பயிர்வகைகள் வளர்ந்திருந்த தோட்டங்களைப் பார்த்தபடி தார்ச் சூட்டையும், தலையில் படும் வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாது நடந்தான். பன்குளத்தில் அவன் விதைத்த காலபோக நெல் கூட எவ்வளவு அழகாக—பசுமையாக இலைவிரித்து நின்றது. கதிர்முட்டி நன்றாக விளையுமென்று எதிர்பார்த்த அவனது நினைவுகள் கனவாகியதை எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டபடி பனைமரங்கள் கூடலாக வளர்ந்திருக்க அந்த தெருவோரத்திலிருந்து ஓழுங்கையால் திரும்பினான்.

பனை ஓலைகளால் அடைக்கப்பட்டிருந்த அந்த வேலிகள் கறையான் அரித்து கயிறுகள் அறுத்ததினால் விழுந்ததும் விழாத நாமாக அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. படலையே இல்லாமல் திறந்துகிடந்த அப்பாளை தக்கூடாக விமலன் சென்றான். அந்தச்சிறிய முற்றத்தில் கிணற்றுநீரால் செழித்திருந்த இரண்டு மூன்று வாழையடிகள்—செவ்வந்திகள்—செம்பருத்திப் பூக்களைப் பார்த்தபடி பனை ஓலை

களால் வேயப்பட்ட அந்தச்சிறிய வீட்டை நினைத்து பார்த்தான். நினைவையிலைவாசி கணவனுக்கு மனைவி உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள். மதிய வேளை சாப்பாட்டு நேரம் என்பதை அவனது வயிறும் அவனுக்கு உணர்த்தியது. எப்படியும் பையைக் காலிபண்ணிவிட்டுத் திருப்பி விடவேண்டும் என்ற உணர்வில் ஒரு பக்கற்றை எடுத்து நீட்டுகிறான்.

“அகதி முகாமிலே இருந்து வாரம்”

அவனது வாய் பழகிப்போய் விட்ட அந்த வார்த்தையை உணர்வின்றிச் சொல்கிறது.

வாய்க்குள் உணவை வைத்து மென்றபடியே கணவன் முகபாவனையால் காட்ட, மனைவி எழுந்து வந்து தட்டிக்கு மேல் போடப்பட்டிருந்த செம்பாட்டுக் காவி ஏறிய வெள்ளைச் சேட்டை எடுத்து சில்லறைகளைக் கணக்குப் பார்க்கிறாள்.

“எவ்வளவு காசு?” அவள்தான் கேட்கிறாள்.

“இரண்டரை ரூபா”

“அடுத்தமுறை வரேக்கை வாரும்”

திரும்பவும் கையிலுள்ள சில்லறைகளைப் பார்த்தபடி ஏமாற்றத்துடன் அவள் சொல்லும் போது, தங்களது விளையாட்டையும் நிறுத்திவிட்டு அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தைகளின் முகத்திலும் அதே ஏமாற்றத்தை அவதானிக்கிறான்.

“எவ்வளவு காசு இருக்கு?” என்று கேட்டு கொடுத்து விடாமா என்று ஒரு எண்ணம் எழுந்தாலும் மறுவிடையே இல்லை என்றவுடன் திரும்பிவிடும் அந்தப் பழக்கதோஷம் அவனிடம் வந்துவிடுகிறது. கையிலுள்ள பைக்கெற்றை பையில் போட்டுக்கொண்டு இரண்டொரு வீடுகளுக்குச் சென்றிருப்பான்.

“வீட்டை ஒருக்கா வந்திட்டுப் போம்”

கழுவிய கையும் காயாமல் வேகமாக நடந்துவந்த அவளது கணவன், விமலனது பதிலுக்குக் காத்திருக்காமலே அவனது கையை இறுகப் பிடித்தபடி மறுகையை முதுகில் வைத்து அணைத்து தள்ளியபடி வீட்டை நோக்கிக் கூட்டிச் சென்றான்.

“ஏன்... என்னத்துக்கு?”

முன்பின் தெரியாத அந்த இடத்தில் ஏதாவது நடந்து விடுமோ என்று விமலன் அஞ்சினான்.

“ஏன் என்னத்துக்கு எண்ட பேச்சு பேந்து... இப்ப நடவும் வீட்டை”

விமலன் அவனிடமிருந்து விடுபட முயற்சிப்பதற்கிடையில் படலைவரை அவனைக் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிடுகிறான்.

“தம்பி... உந்தக் கத்தியைக் கொண்டுவாடா”

ஏதோ விபரீதம் தான் நடக்கப்போகிறது என்ற முடிவுக்கு வந்த விமலனுக்கு முற்றத்தில் நின்ற ஒரு வாழை மாத்தின் இலையை அவன் வளைத்துப் பிடித்த போதுதான் நிம்மதி பெருமூச்சு வெளிவந்தது.

“தம்பி... அங்கை போய் இரும்... ராசம் கைகழுவத் தண்ணியைக் குடு”

“அண்ணை உங்களுக்கு ஏன் கிரமம்”

“இண்டைக்கு சாப்பிட்டுத் தான் போகவேணும்... காசு மனிசரிட்டை எந்த நேரமும் இருக்குமே”

இப்படிச் சொன்னபின்னும் மறுக்க மனமின்றி உரப்பையைத் திண்ணையில் வைத்தான். மிகச் சர்க்கெற்றுக்களில் இரண்டை எடுத்து அந்தச் சிறுவர்களிடம் கொடுத்தான். செம்பாட்டுப் புழுதி கனது சேட்டில் படிவதையும் பொருட்படுத்தாமல் அந்தச் சிறுவனைத் தூக்கியபோது அவனது குழந்தையின் நினைவு அவனுக்கு வந்தது.

வீட்டைவிட்டு வந்த பின்னது வீட்டில் உண்பதுபோன்ற உணர்வுடன் வயிறுற உண்டான். அவனது குடும்ப நிலைமைகளைப் பற்றி கேட்டபோது அவர்களிடம் எதையும் அவனால் மறைக்க முடியவில்லை. அவனது கதையை கேட்டு அவர்கள் அவனுக்காக வருத்தப்பட்டார்கள்.

“நாங்கள் குத்தகைக்குத் தான் டோட்டம் செய்யிறம்... இப்ப கொஞ்சக் காலமா மாறி மாறி ஒரே அழிவாத்தான் கிடக்கு”

மண்ணைய நம்பிப் பிழைக்கும் இருரும் தமது மன உழைச்சல்களைப் பகிர்ந்துகொண்டார்கள்.

விமலன் என்றைக்கும் இல்லாத ஒரு மனத்திருப்தியுடன் அகதி என்ற உணர்வை மறந்தவனாக விடைபெறும் போது அவன் வழியனுப்பி வைத்தான்.

அவன் அந்தக் கிராமத்துக்குச் சென்று இரண்டு கிழமைகளாகிவிட்டது. போய் வந்த மறுநாளே அந்தக் கிராமத்தைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் குண்டு வீச்சு நடந்ததாக பத்திரிகையில் செய்தி வந்திருந்தது. அந்தக் குடும்பத்துக்கும் ஏதாவது நடந்திருக்குமோ என்ற ஏக்கத்துடன் அவர்களைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தான். முகாம் வேலைகளுடன் வசதியினங்களும் சேர்ந்து நாட்களை நகர்த்திவிட்டன. இன்று எப்படியும் செல்வது என்ற முடிவுடன் வியாபாரத்தை முடித்துக் கொண்டான். அந்தக் குழந்தைகளுக்காக மறந்துவிடாமல் ஒரு பிஸ்கத் சரையையும் வாங்கிக் கொண்டு ஒரு மினிவானில் தொற்றி ஏறிக்கொண்டான். தோட்ட வெளிகளையும் பனைமரங்களையும் குறிப்பாக வைத்து மினிவானில் இருந்து இறங்கியதும் இடிந்து கிடந்த தெருவோரத்து மதிற் சுவர்களும், முறிந்து காய்ந்து கிடக்கும் அரசமரக் கொப்புகளும் அங்கு ஏதோ அனர்த்தங்கள் நடந்திருப்பதை அவனுக்கு உணர்த்தியது. ஒழுங்கையில் இறங்கி வேகமாக நடந்தான். அந்த வீடு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. தண்ணீர் இல்லாமல் அங்கு நின்ற வாழை, செவ்வந்தி, செம்பருத்திப் பூக்கள்தான் எல்லாமே வாடிவதங்கி நின்றன. முற்றமெங்கும் பன்னடைகளும் சருகுகளும் பரவிக்கிடந்தன. அருகிலுள்ள காணியில் உயர்ந்து நின்ற வைரப் பனைகளில் ஒன்று பாதியுடன் முறிந்து சரிந்து கிடந்தது.

அந்தக் குழந்தைகளுக்காக வாங்கி வந்த கையிலிருந்த பிஸ்கத் சரையை அவன் திருப்பிப் பார்த்தான்.

“ஆரைத் தம்பி பாக்கிரூ... எல்லாரும் கலட்டிக்கை பள்ளிக் குடத்திலே போய் இருக்கினம்... பாத்தியே தம்பி பனைமரத்தை... குழந்தை குஞ்சுகளையும் வைச்சுக் கொண்டு மனிசர் இஞ்சை இருக்கேலுமே... குறுக்காலை போனவங்கள் ஓரிடமும் இருக்க விடுறங்களில்லை”

இரண்டு கோழிக் குஞ்சுகளை பறந்துவிடாமல் மார்போடு இறுக அணைத்தபடி அந்த ஒழுங்கையால் வந்த வயோதிபர் விரக்தியுடன் கூறிவிட்டுச் செல்கிறார்.

“ஓரிடமும் இருக்க விடுறங்களில்லை” என்ற அந்த வயோதிபரின் இறுதி வார்த்தைகளை எல்லா மக்களுமே ஒன்றுசேர்ந்து விமலனின் காதுக்குள் உரத்துக் சுத்துவதுபோன்ற பிரமை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“இனியும் நாங்கள் பேசாமல் இருந்தால் எல்லா இடமும் இதே அழகுரல்தான் கேட்கும்” என்ற சுனிலின் வார்த்தைகள் அவனது நினைவில் வந்தன.

அவனது கைகளுக்குப் பரிட்சயமான—அவன் பாதுகாப்பாக பங்குளத்தில் மறைத்து வைத்திருந்த அவனது இரட்டைக் குழல்த் துப்பாக்கியை அவன் நினைத்துக்கொண்டான்.

இனியும் நான் அசதியில்லை என்ற உணர்வோடு உறுதியாக நடந்தான்.

தமிழும்

அயல் மொழிகளும் - 4

● சி. சிவசேகரம்

தமிழில் சீர்திருத்தங்களை வரவேற்போரிற் பலர் அவற்றை அரைமனதுடன் தான் வரவேற்கிறார்கள் என்று தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதற்கான காரணங்கள் தமிழ் மொழி பற்றிய சில தவறான கருத்துக்களுடன் தொடர்புடையன என்று சந்தேகிக்கிறேன். தமிழை நவீனமயமாக்கல் அதன் தூய்மையையும் தனித்துவத்தையும் சிதைத்துவிடும் என்ற கருத்து நவீனமயமாதலை எதிர்ப்போரை மட்டுமன்றி ஆதரிப்போரையும் பாதித்திருக்கிறது என்பது முற்றிலும் நியாயமற்ற கருத்தல்ல. செந்தமிழ், கன்னித்தமிழ் என்றவிதமான கருத்துக்கள் மொழி வளர்ச்சியின் வரலாற்று விதிகளை அலட்சியம் செய்வன. இக்கருத்துக்கள் சார்ந்த மனோபாவமே தமிழ் எழுத்து முறையின் தனித் தமிழ்த்தன்மை பற்றிய பிரமையையும் தமிழின் குறைபாடுகளைக் கூட அதன் சிறப்புக்களாகக் காணும் குருட்டுத் தனத்தையும் தாங்கிநிற்கிறது.

தமிழில் எழுத்துச் சீர்திருத்தம் அவசியமா என்ற கோள்வி எழும்போது அதைத் தட்டிக் கழிப்பதற்குக் காட்டப்படும் நியாயங்கள் தமிழுக்கு அவசியமான மாற்றங்களை ஒத்த மாற்றங்கள் பிறமொழிகளில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்ற பாங்கிலேயே அமைகின்றன. இவ்வாறான வாதங்கள் சரியானவையும் அல்ல நேர்மையானவையும் அல்ல. தமிழுக்கு அவசியமான எழுத்துச் சீர்திருத்தம் பலவேறு தேவைகளைத் தழுவியது. அதை மெற்கொள்வதன் அவசியம் தமிழின் தேவை பற்றியதே அல்லாமல் பிற மொழிகளின் தேவைகள் பற்றியது அல்ல என்பதை முதலில் நாம் உணர வேண்டும். பிறமொழிகளின் அனுபவங்களை நாம் பயன்படுத்துவது தமிழின் பிரச்சனைகட்கு நாம் காணும் தீர்வுகளைச் சிறப்பிக்க உதவும்.

தமிழில் பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்கள் பல அயல்மொழி மூலத்தை நெருங்கிய வடிவிலேயே இன்று பழக்கத்தில் உள்ளன. அவற்றுட் பலவற்றுக்கு மரபுவழியிலான தமிழாக்கலையோ அல்லது சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் செய்தது போன்று தமிழில் எழுதக்கூடியவிதமான

வடிவங்களையோ (பிரக்கிராசி, சக்கடத்தார், கோடு, ஆசுப்பத்திரி ஆகியன போன்று) வழங்க இயலாது. ஏனெனில் பேச்சுத் தமிழ் சிலபுதிய ஒலிகளையும் ஒலி வேறுபாடுகளையும் தன்னுள் ஒரு பகுதியாகக் கொண்டது. இந்தப் பிரச்சினை பிறமொழிகட்கு இல்லையா, ஏன் தமிழில் மாத்திரம் இவ்வாறான பிரச்சனைக்கு எழுத்துச் சீர்திருத்தம் அவசியம் என்ற வாதம் மிகவும் நைந்துபோன ஒன்று. தமிழில் மெய்யெழுத்துக்கள் தொடர்பான பிரச்சனை போன்று பிற இந்திய மொழிகளில் இல்லை என்று முன்பு ஒரு கட்டுரையில் சுட்டிக்காட்டியிருந்தேன். உயிரெழுத்துக்களைப் பொறுத்தவரை பிரச்சனை அவ்வளவு உக்கிரமான ஒன்றல்ல. ஆயினும் ஒரு முழுமையான சீர்திருத்தம் முடிந்தவரை சமகாலக் குறைபாடுகள் அனைத்தையும் நிவர்த்திக்கும்படி அமைவது பயனுள்ளது. அதுமட்டுமன்றி அது எதிர்காலத்தில் எழக்கூடிய பிரச்சனைகட்கும் முகங் கொடுக்கு மாறான முறையில் அமைவது சிறப்பாயிருக்கும் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

தமிழுக்குப் பாரிய எழுத்துச் சீர்திருத்தம் அவசியமில்லை என்று வாதிப்போர் சிலர் அடிக்கடி காட்டும் உதாரணம் யப்பானிய மொழியப்பானிய எழுத்தில் ர மட்டுமே உள்ளது. ல | ர | ழ எதுவுமே கிடையாது. ர/ல வேறுபாட்டை அவர்கள் கவனிப்பதில்லை. 'பால குரு'வை அவர்கள் 'பாரகுரு' என்றே எழுதி வாசிப்பார்கள். இங்கே நாம் கவனிக்கத் தவறுவது ஏதென்றால், யப்பானியப் பேச்சு மொழி ர/ல வேறுபாட்டை இன்னும் அங்கீகரிக்கவில்லை என்பதே. என்று யப்பானியப் பேச்சுமொழியில் அந்த வேறுபாடு முக்கியத்துவம் பெற்று இரண்டு ஒலிகளும் வேறுபடுத்தப்படுவது அவசியம் என நடைமுறையில் எப்போது நிறுவப்படுகிறதோ அப்போது அவர்கள் 'ல'வை எழுத்தில் குறிப்பது பற்றிச் சிந்திப்பார்கள். அதுவரை அவர்கட்கு அந்தப் பிரச்சினை இல்லை. நம் நிலையோ வேறு. நம் பேச்சு மொழியை எழுத்தில் சரிவரக் காட்ட இயலாத நிலை வரவர மோசமாகி வருகிறது. பேச்சு மொழியை ஏதோ 'உண்மையான தமிழ்' இல்லாத ஒன்றாகப் பாவனைசெய்கிறோமே ஒழிய, பரிகாரம் தேட முயற்சிப்பதாக இல்லை.

சீர்திருத்தம் என்பது புதிய எழுத்துக்களைப் புகுத்துவது மட்டுமல்ல அவசியமற்ற எழுத்துக்களை அகற்றுவதும் ஆகும். இன்றைய தமிழில் பேச்சிலும் எழுத்திலும் ந-ன வேறுபாடு முக்கியத்துவத்தை இழந்துவிட்டது. இரண்டு எழுத்துக்களில் ஒன்றை ('ன'வை) மட்டுமே வைத்துக்கொண்டாற் போதும் என்ற நிலை வந்துவிட்டது. எழுத்துக்கள் வழக் கொழிந்து போவது ஒன்றும் புதிய விஷயமல்ல. சிங்களத்தில் இன்று சில எழுத்து வடிவங்களை வெகு சிலரே அறிவார்கள். அவை பல சமயம் அரிச்சுவடியில் கூடக் காட்டப்படுவதில்லை.

தமிழ் எழுத்துவடிவங்கள் தமிழர் 'கண்டுபிடித்தவை' அல்ல. இவை பிராமி எழுத்து வடிவங்களைத் தழுவி உருவானவை. காலப்போக்கில் எழுதும் உபகரணங்களின் தன்மையும் மொழியின் சமுதாயத் தேவைகளும் அவற்றில் படிப்படியான சிறு மாற்றங்களுையோ அல்லது கணிசமான மாற்றங்களுையோ புகுத்தின. பிராமி எழுத்து முறைகூட இந்தியாவுக்கு வெளியிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டது. எழுத்துமுறையைத் தழுவி உருவானது என்ற கருத்துக்கும் ஆதாரங்கள் பல உள்ளன. இந்த இடத்தில் நமக்கு இவ் வரலாற்று நுணுக்கங்களை விட தமிழ் எழுத்துமுறை நீண்டகால வளர்ச்சியையும் மாற்றத்தையும் தன்னகத்தே உடையது என்ற உண்மையே முக்கியமானது.

உலகின் எழுத்து முறைகளை எடுத்தால் அவை சித்திர எழுத்து முறையில் தொடங்கி இன்று வழக்கில் உள்ள மூன்று முக்கிய எழுத்து வகைகளில் வந்து முடிந்துள்ளன. ஒன்று ஐரோப்பிய மொழிகளின் எழுத்து வழக்கிலுள்ள முறைகளான ரோமன் எழுத்துமுறை (ஆங்கிலத்தில் பயன்படுவது), சிரிலிக் எழுத்துமுறை (ரஷ்ய மொழியில் பயன்படுவது) கிரேக்க எழுத்துமுறை ஆகியனவும் அரபு, ஹீபுறு எழுத்து முறைகளையும் உள்ளடக்குவது. இங்கு உயிர், மெய் ஒலியன்கட்குத் தனித்தனி எழுத்துக்கள் உள்ளன.

இரண்டாவது அசை எழுத்து வகை எனலாம். அரபு எழுத்து முறையைப் பயன்படுத்தும் உருது மொழிபோக இந்திய மொழிகள் யாவும் இவ்வாறான, எழுத்து வகைகளையே பயன்படுத்துவன. இதில் உயிர், மெய், ஒலியன்கட்குத் தனி எழுத்துக்கள் போக உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் தனித்தனி வடிவங்களால் குறிக்கப்படுகின்றன. இதை விட சில மொழிகளில் கூட்டெழுத்துக்களும் உள்ளன. (தமிழில் கூட நாம் ஸீ, க்ஷ ஆகியவற்றுக்குக் கூட்டெழுத்துக்களைப் பயன்படுத்துகிறோம்.) இந்தியாவில் வளர்ந்த இம்முறை பரவி தாய், காம்போஜ மொழிகளில் இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. வியட்னாமிய, இந்தோனீசிய மொழிகளில் இருந்துவந்த மரபுவழி எழுத்து வடிவங்கள் இன்று இல்லை. மாறாக ரோமன் எழுத்து முறையைத் தழுவின நவீன எழுத்து முறைகள் அமைந்துள்ளன. மூன்றாவதாகச் சித்திர எழுத்துமுறை சீன, கொரிய, யப்பானிய மொழிகளில் பயன்படுகிறது. யப்பானிய மொழிக்கு மரபுவழிச் சீன எழுத்து முறையும், எளிமைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு யப்பானிய மரபு வழி எழுத்து முறையும் அதைவிட அண்மையில் வகுக்கப்பட்ட நவீன எழுத்து முறை (லத்தின் எழுத்து முறையை ஒத்தது) ஒன்றும் உள்ளன. யப்பானிய பேச்சொலிகளின் தன்மையும், யப்பானிய மொழியில் பேச்சு மொழியில் உள்ள பரவலான ஒருமையும்

நவீன எழுத்துமுறையைப் பரவலாக்குவதற்கு மிகவும் உதவியாக உள்ளன. சீன மொழியின் பிரச்சனையோ வேறு. சீன மொழியை ஒருமைப்படுத்துவது அதன் எழுத்து முறையே. ஆனால் சீன மொழிக்கு நான்கு முக்கியமான பேச்சுமுறைகளும் பலவேறு பிராந்திய வேறுபாடுகளும் உள்ளன. எழுத்தில் உள்ள ஏதாவது ஒரு வசனத்தை சீனமொழி பேசுவோர் எவருமே சரியாக விளங்கிக் கொள்வதில் சிரமம் இல்லை. ஆனால் அதைச் சீனாவின் ஒரு பகுதியைச் சேர்ந்தவர் வாசிப்பதைக் கேட்கும் இன்னொரு பகுதியைச் சேர்ந்தவரால் அதை விளங்கிக் கொள்ள இயலாது. காரணம் ஏதெனில் எழுத்துக்கள் சித்திரமுறையில் உள்ளதால் எழுத்தில் அவை குறிக்கும் பொருள் எங்கும் ஒன்றே ஆயினும் ஒவ்வொரு சித்திரத்திற்கு ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் வேறு ஒசை வடிவங்கள் உள்ளன. எனவே யப்பானில் போன்று சீனாவில் புதிய எழுத்து முறை உடனடியாகப் புகுத்தப்பட்டால் சீன மொழி பல கிளைமொழிகளாகப் பிளவு படும். இதனாற்றான் சீன மொழிக்கு ஒரே பொதுப் பேச்சு மொழியாக மன்டரின் பேச்சு முறையை நிறுவும் முயற்சி முதலில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மன்டரின் பேச்சு பரவலாக்கப்பட்டபின்பே 1950களில் முன்வைக்கப்பட்ட (ரோமன் எழுத்து முறையை ஒத்த) புதிய எழுத்து முறை பரவலாக்கப்படும். சீன அரிச்சுவடியில் இன்றும் 10,000க்கு மேற்பட்ட தனித்தனி 'எழுத்துக்கள்' உள்ளன. இவற்றைக் கற்பதில் உள்ள சிரமம் போக அச்சிடுவதில் உள்ள பிரச்சினைகள் சீனாவின் நவீன மயமாதலுக்கு ஓரளவு பாதுகாமாகவே உள்ளன.

சீன, வியற்றாமிய மொழிகளில் உயிர்—மெய் வேறுபாடுகளை விட தொனி வேறுபாடுகளும் முக்கியமானவை. எனவே வியற்றாமிய மொழியில் லத்தின் எழுத்துக்களுடன் தொனி வேறுபாடுகளைக் காட்டும் குறியீடுகளும் பாவிக்கப்படுகின்றன. இவை பிரெஞ்சு 'செல்வாக்கினால் புகுத்தப்பட்டவை. இவற்றில் உள்ள இடர்பாடுகளைப் பற்றி இங்கு நான் விவரிக்க விரும்பவில்லை. ஆயினும் நான் வலியுறுத்த விரும்புவது யாதெனில் தமிழை ஒத்தளவு பழைய (அல்லது தமிழினிலும் அதிகம் பழைய) எழுத்து வடிவங்களை உடைய மொழிகளில் எழுத்துச் சீர்திருத்தங்கள் அந்தந்த மொழிகளின் தேவைகளை ஒட்டி மேற் கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்பதே.

இந்திய மொழிகளில் வழக்கில் உள்ள அசை எழுத்து முறை நூற்றுக்கணக்கான அச்சு வரிவடிவங்களை அவசியமாக்கியுள்ளது. அச்சிடுதல், தட்டெழுத்து போன்ற துறைகளில் இவை ஏற்படுத்தும் சிரமங்கள் கணிசமானவை. இதைவிட இந்திய மொழிகள் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி எழுத்துமுறைகளை உடையன.

● ஸ்பாட்டக்கஸ் ஒரு அடிமைக் கிளர்ச்சி வீரன்

அழகிய ரோம் நகரின் இடிபாடுகளை இன்று காணும்போது இலக்கியத்திலும், வரலாற்றிலும் இடம்பெற்றுவிட்ட, சீசர், புரூட்டஸ், அன்ரனி, கிளியோபாட்ரா, நீரோ போன்றவர்களின் பெயர்களே பலராலும் நினைவு கொள்ளப்படும். ஆனால், அந்தப் புகழ்மிக்க ரோம சாம்ராச்சியத்தின் அடிக்கற்களாக, தூண்களாக இருந்து தமது இரத்தத்தையும், தசைகளையும், உயிர்களையும் இழந்த பல இலட்சக் கணக்கான அடிமைகளின் வரலாறுகள் மறைக்கப்பட்டு விட்டன. வரலாறு என்பது வர்க்கப் போராட்டத்தின் வரலாறுதான் என்பதை உறுதிப்படுத்துவது போல, அந்த அடிமைகளின் தலைவனாக ஆயிரக்கணக்கான அடிமை விவசாயிகளை அணிதிரட்டி ரோமானிய சாம்ராச்சியத்துக் கெதிராக வீரத்துடன் போராடி மடிந்த ஸ்பாட்டக்கஸ் இன்றும் உலகின் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களால் நினைவுகூரப்படுகிறான். "தொன்மைக் காலவரலாற்றில் காணப்படும் மிகச்சிறந்த மனிதன், போர்த் தளபதி, சிறந்த பண்பாளன், தொன்மைக்காலப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சிறந்த பிரதிநிதி" என்று ஸ்பாட்டக்கஸ் பற்றி கார்ல் மாக்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஐரோப்பாவில் இன்று கிரேக்கமொழி போக மற்றவை எல்லாமே அடிப்படையில் இரண்டே எழுத்து முறைகளைப் பயன்படுத்துகின்றன. இது பிறமொழிகளைக் கற்பதிலும் அச்சு வசதிகளைப் பயன்படுத்துவதிலும் பலவாறான வசதிகளை அளிக்கிறது. முழு இந்தியாவுக்கும் (ஏன், தென்ஆசியாவுக்குமே) பயன்படக்கூடிய ஒரு எழுத்து முறையை வகுப்பது சாத்தியம். லத்தின் முறை போன்று 30 க்கு மேற்படாத வரி வடிவங்களைக் கொண்டதாக அதை அமைக்க இயலும். இது தென் ஆசிய மக்களிடையே நல்லுறவுகளை விருத்திசெய்ய மிகவும் உதவும் என்பது என் எண்ணம். ஆயினும் இது நம் உடனடியான சமுதாயச் சூழலில் சாத்தியமான ஒன்றல்ல. அடிப்படையான சமுதாய மாற்றம் ஒன்றன் தொடர்ச்சியாக இவ்வாறான எழுத்துச் சீர்திருத்தம் ஏற்படுவது மிகவும் சாத்தியம் என்று கருதுகிறேன்.

புதிய எழுத்து முறை புகுத்தப்படுவதை எதிர்ப்போர் அதன் விளைவாகக் கல்வி அறிவு குறைந்தோர் பாதிக்கப்படுவர் என்று வாதிப்பது வழமையாகிவிட்டது. உண்மையில் அந்த வாதம் அவ்வளவு பலமானதல்ல. புதிய எழுத்துமுறை எதுவுமே ஒரே நாளில்

“சிட்டிசன்” வேண்டி சீறும் மலையகம்

ஐனயுகன்

பழைய எழுத்துமுறையைத் தூக்கி எறியப்போவதில்லை. நீண்டகாலத்துக்கு இரண்டு எழுத்துமுறைகளையும் ஒரு மொழி பயன்படுத்தும் தேவை இருக்கும். (யூகோஸ்லாவியாவின் தேசிய மொழியான சேபோ—குரோட் மொழி ரோமன் எழுத்திலும் சிரிலிக் எழுத்திலும் எழுதப்படுகிறது. இதற்கான காரணங்கள் வேறு வகையின. ஆயினும் நான் கூறமுனைவது ஏதெனில் ஒரு மொழிக்கு இரண்டு எழுத்துமுறைகள் ஏக காலத்தில் இருக்க இயலும் என்பதையே.)

தமிழுக்கு ரோமன் எழுத்துக்களே உகந்தவை என்பதோ அல்லது உள்ளபடியே அவை திருப்திகரமானவை என்பதோ என்பவாதமல்ல. ஆயினும் தமிழர்கட்கும் பிற தென்ஆசிய மக்களுக்கும் பரிச்சயமான எழுத்துக்கள் என்றவகையில் தென் ஆசிய மொழிகட்கு ஒரு பொது எழுத்துமுறை வகுக்கப்படுமாயின் ரோமன் எழுத்துக்களால் அதற்கு நல்லதொரு பங்களிக்க இயலும் என்றே நினைக்கிறேன்.

இது தமிழின் உடனடியான பிரச்சினை அல்ல என்றாலும் தமிழின் எதிர்காலம் பற்றிச் சிந்திப்போர், ஒரு புறம் தமிழின் உடனடியான பிரச்சனைக்குத் தீர்வு தேடுவதில் இன்றைய எழுத்து முறைக்குச் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் பற்றிச் சிந்திப்பதுடன், மறுபுறம் நீண்டகாலக் கண்ணோட்டத்தில் தமிழின் எதிர்காலத்தைப் பிற இந்திய மொழிகளுடைய எதிர்காலத்துடன் இணைத்து நோக்க முற்படுவதும் பயனுள்ளது.

தமிழுக்கு நவீன எழுத்துமுறை ஒன்று வரும்வரை தமிழின் தேவைகள் காத்திருக்க அவசியமில்லை. இன்றைய எழுத்துமுறையுடன் இசைவான முறையில் புதிய வரிவடிவங்களைப் புகுத்துவதை இனியும் பின்போட இயலாதது. தட்டெழுத்து, அச்ச முறைகளை மேலும் எளிமைப்படுத்துமாறான வகையில் எழுத்துக்களை ஒரு சீராக் குவதும் கவனிப்புக்கு உரியது. இதை விட, தமிழில் தொடுத்தெழுத்துவதற்கான ஒரு முறை வகுக்கப்படுவது பற்றியும் நாம் கவனம் செலுத்தலாம்.

நவீன பேச்சுத் தமிழ் இலக்கணம், பேச்சுத்தமிழை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ள நவீன எழுத்துத்தமிழுடன் இணைத்தல், தொழில் நுட்பத்திற்கான தமிழ், மொழிபெயர்ப்புப் பிரச்சனைகள் போன்று பல வேறு முக்கியமான பிரச்சினைகள் நீண்டகாலமாகப் போதிய கவனம் பெறாமல் இருந்து வருகின்றன. இத்துறைகளிலும் பிற நவீன மொழிகளின் அனுபவங்களினின்று நாம் சிறிது கற்க இயலுமாயின் அது தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் வலிமைக்கும் பெரும் பங்களிக்கும்.

வாழும் உரிமை தெரியாது
வதை படும் மக்கள் மலைகளிலே
வாழும் உரிமை தெரிந்து விட்டால்
வதை படும் அவர்கள் வளமாவர் — என
ஓதிய வார்த்தை ஒலிக்கிறது
மலைகளின் மனதை அரிக்கிறது.

ஓதிய ‘சீ. வி.’ ஓய்ந்துவிட்டார். — அவர்
ஓதிய வார்த்தை ஒலிக்கிறது
மலைகளின் மனதை அரிக்கிறது.

ஓதிய வார்த்தை உண்மை பெறின்
வதை படும் மலையே எழவேண்டும் — அது
வாழும் நிலைமை வர வேண்டும்.

சிலோனின் மத்திய மலைகளிலே
சிட்டிசன் கேட்டு, சிட்டிசன் கேட்டு
சினுங்கிய நிலைமை மாறி — அங்கு
சீறும் நிலைமையைப் பாரீர்!

வக்கற்றோர் வாழ்வற்றோர்
பற்றற்றோர் நாடற்றோர்
எண்ணம் மாறி — ஒரு
ஏற்றம் கண்டிடவே

மலைகளின் மீது
மாந்தர்கள் கூடி — அங்கு
“சிட்டிசன் வேண்டும்
சிட்டிசன் வேண்டும்” — என
சீறும் நிலையைக் காண்பீர்!

சீறும் நிலையில் ஏற்றம் கண்டு
நாறும் நிலையில் மாற்றம் காண — அங்கு
நல்ல சகுனம் கேட்போம்
நாடும் நலம் பெறப் பார்ப்போம்!

● சினிமாவும் சுவரொட்டியும்

● அழ. பகீரதன்

தெருச் சிவர் மீது
உருவங்கள் நிற்கும்
முகம் பார்க்கும்
சுகம் கேட்கும்!

வாகனம் ஓட்டுவரையும்
வசமாய் இழுக்கும்
பெண்மைக் கோலம் — இது
பேதமைக் காலம்!

சுண்டி இழுக்கும்
சுவரொட்டிகளால்
சுருதியும் அடங்கும்
தெருவின் நடுவில்!

அரைகுறை ஆடையும்
ஆடவர் அணைப்பும்
கற்பில் இங்கு
கறை பூசப்படும்!

ஆடவர் பெண்டிர்
முதியவர் சிறியரும்
அசிங்கத்தை நோக்கணும்
அரசினது ஆவல்!

சினிமாவால் உலகினை
உணர்ந்தார்க் கினி
தமிழர் பண்பாடு
இதுவாய் மாறும்!

சினிமாவால் அரசும்
சிறுத்துப் போனதால்
சிந்தை அழிந்தது
சிறுமை வென்றது!

சினிமாவால் இங்கு
சீரழியும் நாடு
தெருச் சுவர்களும்
ஓத்து உழைக்கும்!
20

மனிதம் இங்கழியும்
விலங்கினி விழிக்கும்
சடங்குகள் குலையும்
சரித்திரம் மாறும்!

சுவர்களை எதிர்க்கும்
சுடரொளி எங்கே!
பெண்களே திரள்வீர்
பேதமை ஒழிப்போம்!

● நம்மவர் நிலை...

1983 யூலை கலவரத்தின் பின் 130,000 பேர் இலங்கையிலிருந்து அகதிகளாக இந்தியா சென்றுள்ளனர். பெரும்பாலும் இவர்கள் தமிழகத்திலேயே தங்கவைக்கப்பட்டுள்ளனர். சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் புள்ளிவிபரப் படி பாதுகாப்பாக வாழ உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டால் 75% மக்கள் நாடு திரும்ப விரும்புகின்றனர். 10% மக்கள் தங்களது குடும்பங்களில் ஒருவரையாவது இழந்துள்ளனர். மூன்றிலொரு பகுதியினரின் வீடுகள் அழிக்கப்பட்டுள்ளன. பாதிப் பேர் நேரடியாகவே பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்களில் 25% மக்கள் நாடு திரும்ப விரும்பவில்லை. 5% மக்கள் இந்தியாவிலேயே உழைத்து வாழலாம் என எண்ணுகின்றனர். எஞ்சியோர் மேற்கு நாடுகளுக்கு அகதிகளாகச் செல்ல விரும்புகின்றனர்.

ஆதாரம்: Refugees 24-85

ஒரு அடிமையின் இதயம்

● தமிழில்: ந. சுரேந்திரன்

“எனது மூதாதையர் முன்னூளில் அடிமைகள்” பெங் ஒருநான் என்னிடம் பெருமையுடன் ஆர்ப்பரித்தான்.

பெரும்பான்மையான எனது நண்பர்கள் தங்கள் குடும்பப் பரம்பரைப் பின்னணியைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது, “எங்கள் மூதாதையர்களிடம் ஒரு தொகை அடிமைகள் இருந்தனர்” என்ற பெருமைப் படுவார்கள். அவர்களுடைய பலகுடும்பங்கள், தற்போதும் அடிமைகளைக் கொண்டிருந்தனர். சில குடும்பங்களிடம் தற்போது ஒரு அடிமையும் இல்லை. ஆனால் எல்லாரிடமும் அடிமைகளை வைத்து ஆண்ட அந்தப் “பொற்காலத்தைப்” பற்றி பெருமையுடன் நினைவுகூரும் மனப்பான்மை காணப்பட்டது.

என்னைப் பொறுத்தவரை, எனது முப்பாட்டனார், நான்கு அடிமைகளைப் பெற்றிருந்தார். எனது பாட்டனார், எட்டு அடிமைகளைக் கொண்டிருந்தார். எனது தகப்பனார் பதினாறு அடிமைகளை வசப்படுத்தியிருந்தார். நான் அந்தப் பதினாறு அடிமைகளையும் முதிசமாகப்பெற்றேன். அத்தோடு அடிமைச் சொந்தக்காரனாக இருப்பதில் பெருமிதமும் அடைந்தேன். அதோடு மட்டுமல்ல அந்தப்பதினாறோடு இன்னும் பதினாறு அடிமைகளைப் பெறவேண்டும் என்று ஆவல் கொண்டிருந்தேன்.

இதன் பின்னர்தான், பெங் எனது வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டான். தனது மூதாதையர் அடிமைகள் என்பதை பெருமையுடன் திடமாகத் தெரிவித்தான். நான் அவனை ஒரு பித்தன் என்றுதான் கணித்தேன்.

பெங்கின் சமூக சூழலைப்பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது ஆனால் நாங்கள் நண்பர்கள் ஆனோம். நண்பர்களானதும் ஒரு பு

மையான முறையிலேயே நடந்தது. தற்செயலாகத்தான் எனது வாழ்க்கையில் அவன் சந்தித்தான். இவ்வாறுதான் அது நடைபெற்றது.

ஒருநாள், பின்னேரம், குழப்பமான மனநிலையோடு, கல்லூரியை விட்டு எங்கு செல்கின்றேன் என்ற சிந்தனையில்லாது நடந்து கொண்டிருந்தபோது, ஒரு கார் எனக்குப்பின்னால் "ஹோண்" சத்தம் எழுப்பியபடி விரைவாக வந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் அந்த ஓசை எனக்குக் கேட்கவில்லை.

ஒரு பலம்மிக்க கரம் எனது கரத்தைப் பற்றி, என்னை தள்ளி யிருக்காவிட்டால், நான் அந்தக் காரால் மோதி மிதிக்கப்பட்டிருப்பேன். நான் தடுமாறியபோதும், ஆபத்தின்றித் தப்பினேன். நான் என்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு திரும்பிப்பார்த்த பொழுது, ஒரு உயர்ந்த மெலிந்த இளைஞன், என்னை உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்தான். எனது நன்றிக்கு ஒரு பதில் கூட அவன் சொல்லவில்லை. ஒரு புன்சிரிப்புக்கூட அவன் முகத்தில் தவழவில்லை. கூரிய பார்வையுடன் என்னை உற்று நோக்கினான். "இனியாவது கவனமாக இரும்" தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொள்ளுவதுபோல் சொல்லிக்கொண்டான். இதிலிருந்துதான் எங்களுக்குள் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

கல்லூரியில் நாங்கள் வெவ்வேறு பாடத்துறைகளில் பயின்றோம். நான் இலக்கியத்தையும், 'பெங்' சமூக விஞ்ஞானத்தையும் பயின்றோம். ஒரே வகுப்புகளில் பயிலாவிட்டாலும் நாங்கள் அடிக்கடி ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்போம். நாங்கள் அதிகம் கதைக்காவிட்டாலும், விரைவில் நண்பர்களானோம்.

நாங்கள் நீண்ட நேரம் கதைப்பதில்லை. காலநிலைபற்றிக் கூட நாங்கள் அதிகம் பேசுவதில்லை. ஆனால் நாங்கள் பேசமுற்பட்டால் எப்போதும் அது அந்தப் பிரச்சினையின் முழுப் பிரவாகத்தையும் அளந்தே தீரும்.

இதிலிருந்து நீங்கள் நினைப்பீர்கள் நாங்கள் நல்ல நண்பர்கள் என்று. ஆனால் "பெங்"கை நான் ஒருபோதும் நேசித்ததில்லை.

எனது நன்றியறிதலை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும், "பெங்" கின் குண, தோற்ற வெளிப்பாடுகளில் ஏற்பட்ட ஒரு ஆர்வம் காரணமாகவும் அவனிடம் நட்புக் கொண்டிருந்தேன். நான் அவனை நேசித்தேன் என்பதைவிட அவனிடம் மரியாதை கொண்டிருந்தேன் என்பதே பொருத்தம். அவனது தோற்றத்தில், போக்கில் நடத்தையில் நட்போ, கனிவோ தென்படவில்லை. ஆனால் அவனுடைய உருவம் பிரத்யட்சமாகும்போது ஒரு மரக்கட்டை போன்றே தோற்றமளித்தான்.

அவனது குடும்பப் பின்னணி எத்தகையது என்பதை அவன் ஒருபோதும் கூறியதில்லை. ஆனால் அவனோடு கல்லூரியில் பழகிய வகையில் அவன் ஒரு செவ்வந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் அல்ல என்பதை மட்டும் என்னால் விளங்கக் கூடியதாக இருந்தது. ஏனைய பட்டதாரி மாணவர்களைப் போன்று அல்லாது அவன் கஞ்சகை, கருமியாக விளங்கியதோடு, மேற்கத்திய ஆடைகளைத் தவிர்த்தும், நாடகங்கள், நாட்டியங்களினால் ஈர்க்கப்படாதவனாகவும் இருந்தான். வகுப்புகளுக்குச் செல்வதைத் தவிர தனது முழு நேரத்தையும் தனது அறையில் படிப்பதிலும், விளையாட்டு மைதானங்களிலும், நகரிலும் உலாவுவதிலேயே செலவழித்தான். அவன் முகத்தில் புன்சிரிப்பு அல்ல, வெறும் அமைதியே குடிக்கொண்டிருந்தது.

நான், பலமுறை "பெங்" கின் உள்ளத்தில் என்ன புகைகின்றது என்று ஆச்சரியப்படுவேன். மூன்று ஆண்டுகள் நாங்கள் வகுப்புத் தோழர்களாக இருந்தோம். ஆனால் எனக்குத் தெரிந்தவரை பெரும்பாலான நேரத்தை ஆழ்ந்த யோசனையில் ஈடுபடுவதிலேயே செலவழித்தான்.

நான் ஒருநாள் பெங், நீ எந்த நேரமும் எதைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய் என்று கேட்டேன்.

"உன்னால் அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது" என்று அமைதியாகக் கூறிவிட்டு பெங் நகர்ந்தான்.

அவன் சொன்னது உண்மைதான். ஒரு இளைஞன் இவ்வாறு மகிழ்ச்சியற்றவனாகவும் நடத்தையிலும், செயலிலும் மாறுபட்டவனாகவும் இருப்பதை என்னால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை என்பது உண்மைதான்.

எனது ஆச்சரியமான ஆர்வம், இந்த குழப்பத்திற்கு விடைகாண என்னை மேலும் தூண்டியது. ஆகவே அவனது நடத்தையிலும், அவன் படிக்கும் புத்தகங்களிலும், அவனது கூட்டாளிகளின் மீதும் மிகவும் கவனம் செலுத்தி வந்திருக்கிறேன்.

அந்த ஆராய்ச்சியின் முடிவில் அவனுக்கு உள்ள ஒரே தோழன் நான்தான்; நான்மட்டும்தான் என்பதை அறிந்தேன். அவன் வேறு சிலரோடு பழகினாலும், அவர்களோடு நட்பு வைத்துக் கொள்வதை அவன் விரும்பாததால், அவர்கள் அவனோடு அதிகம் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள விரும்புவதில்லை.

மாணவிகள் அவனுடன் கதைக்க முற்படும்போதும் அவன் ஒரு புன்சிரிப்பைக் கூட உதிர்ப்பதில்லை. அவன் என்னோடு நட்புறவு கொண்டிருந்தபோதும் அவன் என்னிடமும், விரைப்பாகவே

நடந்து கொண்டான். அதனால்தான் எனக்கும் அவன்மீது வெறுப்பு ஏற்படுகிறது என்று தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

அவன் எத்தகைய புத்தகங்களைப் படிக்கிறான் என்பதை அவ தானித்தேன். நான் கேள்விப்பட்டேயிராத நூலாசிரியர்கள் உருவாக்கிய, இயற்கைக்கு ஒவ்வாத பல வகையான நூல்களை அவன் படித்தான். பலநூல்கள், நூலக அடுக்குகளிலே இது வரை யாராலும் கைவைக்கப்படாதவைகளாகும். அவன் எல்லாவகை நூல்களையும் படித்தான். ஒரு நாள் ஒரு நெடுங்கதை. மறுநாள் ஒரு தத்துவ பாடம். இன்னொருநாள், வரலாறு. அந்த நூல்களில் என்ன உள்ளது என்பதை நான் படித்தாலே தவிர, அந்த நூல்களின் சாராம்சம் என்னவென்றே எனக்கும் தெரியாத நிலையில் இப்புத்தகங்களை வைத்து “பெங்” கின் குணநலனை என்னால் அளவிட முடியவில்லை.

ஒருநாள் மாலை எவ்வித முன்னறிவித்தலும் இன்றி “பெங்” எனது அறைக்குள் நுழைந்தான். அந்தத் தவணையின் போது நான் ஒரு வசதியான விடுதிக்கு மாறிவிட்டிருந்தேன். எனது மேல்மாடி அறை கல்லூரிக்குச் செல்லும் பாதையையும், புதிதாகத் திறக்கப்பட்ட ஒரு சிறு கோல்ப் மைதானத்தையும் முன்புறம் கொண்டிருந்தது.

பெங் உள்ளே வந்து எனது வெள்ளை சோபா நாற்காலியில் தனது பழைய உடையின் தூசியைத் தட்டியவண்ணமே அமைதியாகச் சாய்ந்தான்.

நான் எனது மேசையில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவனை சிறிது உற்றுப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் புத்தகத்தில் ஆழ்ந்தேன். எனது கண் புத்தகத்திலும் எனது மனம், “பெங்” கின் பழைய தூசிபடிந்த ஆடை எனது புதிய வெள்ளை சோபாவில் ஏற்படுத்தப் போகும் அழுக்கைப் பற்றியும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது.

“சீனாவில் இன்று எத்தனை அடிமைகள் இருக்கிறார்கள் என்று உனக்குத்தெரியுமா ஸெங்?” திடீரென்று பெங் கரடுமுரடான தொனியில் என்னிடம் கேட்டான்.

“பல லட்சம் பேராக இருக்கவேண்டும்” எனது மனதில் சிந்திக்கப்படாத ஒரு விஷயம் ஆதலாலும், சில நாட்களுக்கு முன்னர் எனது நண்பன் ஒருவன் கூறிய தொகையை வைத்துக் கொண்டு சரியோ பிழையோ தெரியாத நிலையில் இந்தப் பதிலைக் கூறினேன்.

“பல லட்சங்கள் அல்ல பல கோடி அடிமைகள் உள்ளனர். சரியாகச் சொல்வதானால் சீனாவின் மக்கட் தொகையில் முக்கால் வாசிப்பேர் அடிமைகளே.” விசர் பிடித்தால்போல் பெங் கத்தினான்.

“நல்ல காலம் அந்த அடிமைகளில் நான் ஒருவனில்லை” நான் சுயதிருப்தி அடைந்து கொண்டேன்.

“உன்னிடமும் அடிமைகள் உள்ளனர்” அவன் திடீரென்று கடுமையான குரலில் கேட்டான்.

என்னிடம் அடிமைகள் இல்லை என்றால் அவன் என்னை கீழ்த்தரமாக நினைப்பானதால், நான் “என்னிடம் பதினாறு அடிமைகள் உள்ளனர்” என்றேன்.

அவன் தன்னிடம் அடிமைகள் இல்லாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட பொருமையால்தான் என்னிடம் நோட்டம் பார்க்கின்றான் என்ற எண்ணத்தால் உந்தப்பட்டு, அநுதாபத்தோடு “உனது குடும்பத்திற்கும் பல அடிமைகள் இருப்பார்கள்தானே” என்றேன்.

ஆச்சரியமூட்டக் கூடியமுறையில் என்னை மீண்டும் அவன் உற்று நோக்கினான். பின்பு பெருமை நிறைந்த குரலில் ஏதோ ஒரு இமாலய சாதனை புரிந்தாற்போல் “எனது மக்கள் அடிமைகள்” என்று பெருமிதப்பட்டான்.

“இருக்க முடியாது, நல்ல நண்பர்களுக்கு இடையில் இவ்வாறான அடக்கம் தேவையில்லை” நான் நிலை தடுமாறிய நிலையில் கூறினேன்.

“அடக்கமா? எதற்காக நான் அடக்க உணர்வை பிரதிபலிக்க வேண்டும்? ஆச்சரியத்துடன் பெங் கேட்டான்.

“ஆனால் அடிமைப் பரம்பரையைச் சார்ந்தவன் என்று தெளிவாகக் கூறினாயே?”

“நூற்றுக்கு நூறு உண்மை”

“ஆனால் நீ ஒரு கல்லூரி மாணவன்” நான் இன்னமும் அவனது கருத்தை நம்ப மறுத்தவனாகப் பதிலிறுத்தேன்.

“ஏன்? அடிமைப் பரம்பரையினர் கல்லூரி மாணவர்களாக வரக்கூடாது?” அவன் திருப்பிக் கொக்கரித்தான்; பின்பு சொன்னான் “நான் நிச்சயமாகச் சொல்லுவேன், உனது முன்னோர்கள் சில பேர் கூட அடிமைகளாக இருந்திருக்கலாம்.”

அவன் கொடுத்த சாட்டையடி எனது தலையைச் சுழற்ற, “எனது மூதாதையரை உனது மூதாதையரோடு ஒப்பிடுகிறாயா” என்று கேட்டவாறு அவனைக் கடுமையாக நோக்கிய வண்ணம் முன்னே சென்றேன்.

“உனக்குத் தெரியாது. நான் சொல்கிறேன். எனது தகப்பனாரிடம் 16 அடிமைகள் இருந்தனர். எனது பாட்டனாரிடம் 8 அடிமைகள் இருந்தனர். எனது முப்பாட்டனாரிடம் 4 அடிமைகள் இருந்தனர். அதற்கு முன்னரும் எனது மூதாதையர் பல அடிமைகளை வைத்திருந்தனர்.”

ஆனால் உண்மையில் எனது மூதாதையர்களைப்பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது. எனது, பாட்டனாரின் பாட்டனார் சில வேளைகளில் அடிமைகள் வைத்திராத சிறிய வியாபாரியாக இருந்திருக்கலாம். அல்லது அவர் ஒரு அடிமையின் மகனாகவே இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவரைப் பற்றி நான் கற்பனை செய்யும்போது பல நூறு அடிமைகளையும், பெரிய மாளிகையையும், ஏராளமான வைப்பாட்டிகளையும் உடைய ஒரு பெரிய அதிகாரியாகவே கற்பனை செய்து வந்திருக்கிறேன்.

“எனது மூதாதையர், பெரிய அரசாங்க அதிகாரிகள்” என்று நான் பலரிடம் கூறியிருக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட நிலையில் ‘பெங்’ எனது முகத்துக்கெதிரே என்னை அடிமைப் பரம்பரை எனக் கூறியது எனது வாழ்க்கையிலேயே நான் பட்ட பெருத்த அவமானமாகத் தெரிந்தது. இது பொறுக்க முடியாதது. இதற்கான சரியான பதிலடி கொடுக்கவேண்டும் என்ற திடசங்கற்பத்துடன் அவனைக் கர்ணகரோமாக உற்று நோக்கினேன். ஆனால், அவனது உருக்குப் பிழம்பு போன்ற கண்களை எனது கண்கள் சந்தித்தபோது நான் நிலைதடுமாறினேன். அவனுக்கு நான் செலுத்தவேண்டிய நன்றிக் கடனை நினைத்தபோது அமைதியுடன் எனது இருக்கைக்குத் திரும்பினேன்.

“ஆம் நான் அதை நம்புகிறேன். உன்னைப் போன்றவர்கள் அடிமைகள் வைத்திருக்கும் ஒரு குடும்பத்திலிருந்துதான் வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால், என்னைப் போன்றவர்கள் அத்தகைய குடும்பத்தில் ஒருக்காலும் பிறந்திருக்க முடியாது. அதனால் தான் நான் பெருமைப்படுகின்றேன்.” அவன் மீண்டும் கொக்கரித்தான்.

உண்மைதான் என்மீது ஏற்பட்ட பொருமை அவனது மனதில் கிலேசத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. நான் வேறு வழியின்றிச் சிரித்தேன்.

அவனது முகத்தில் கருமை படர்ந்தது. எனது தோற்றத்தை தனது பார்வையிலிருந்து மறைக்குமாப்போல் தனது கரத்தை அவனது புருவங்களுக்கு முன்னே உயர்த்தினான்.

“எதை எண்ணிச் சிரிக்கிறாய்? அடிமை வம்சத்தில் உதித்ததற்காக நான் பெருமிதம் அடைகிறேன். ஏனென்றால் எங்களுடைய

இதயங்கள் பாசக்கயிற்றினால் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உனக்கு இலைபற்றி என்ன தெரியும்? உனது செல்வந்த அறையின் பஞ்சணை மெத்தையில் படுத்துக் கொண்டு இனிய கற்பனைக் கனவுகளிலே மிதக்கும் உனக்கு, இந்த விஷயங்களைப் பற்றி எவ்வாறு உணரமுடியும். உன்னைப் போன்றவர்களுடைய அகக்கண்களை என்னால் திறக்கமுடியும் என்றே கருதுகிறேன். ஆம், நான் ஒரு அடிமைப்படுத்திரன்தான். நான் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. நான் இதைப் பெருமையாய் பிரகடனப் படுத்துகிறேன். எனது தந்தையும் தாயும் அடிமைகள். அதற்கு முன்பே எனது பாட்டனும் பூட்டனும் அடிமைகள். அதற்கு முன்னாலும் சென்றால் அடிமைகளாக வாழாத யாரும் எனது மூதாதையராக இருந்திருக்க முடியாது.”

நான், ‘பெங்’ கிற்கு விசர் பிடித்துவிட்டதோ என்று ஐயுற்றேன் அவன் ஏதாவது பிரச்சினையைத் துவக்கும் முன்பு அவனைத் தந்திரமாக வெளியே அனுப்பிவைக்க நினைத்தேன். ஆனால் அவன் தொடர்ந்தான்.

“உன்னிடம் 16 அடிமைகள் உள்ளனர், உனக்குத் திருப்தி, மகிழ்ச்சி, பெருமை. ஆனால் உனது அடிமைகள் எப்படி வாழ்கின்றார்கள் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? அவர்களில் ஒருவருடைய வரலாற்றை உன்னால் என்னிடம் கூறமுடியுமா? ஆம்! உன்னால் கூற முடியாது.”

“அதிருக்கட்டும், நான் உனக்குச் சில கதைகளைச் சொல்லுகிறேன். எனது பாட்டனார் மிகுந்த கீழ்ப்படிவுள்ள ஒரு அடிமை. அவரைக்காட்டிலும் விசுவாசமுள்ள ஒரு அடிமையைப் பார்த்ததில்லை. தனது எஜமானர்களின் வீட்டில் 50 ஆண்டுகள் கடுமியம் செய்தவர். ஒரு அடிமையின் மகன் என்ற வகையில் மிகுந்த இளமையிலேயே வேலைக்குச் சேர்க்கப்பட்டார். எனக்குத்தெரிந்த காலத்திலிருந்தே அவரது தலைமயிரில் நரை விழுந்திருந்தது. நானும் எனது பெற்றாரும், எனது பாட்டனாரும், எஜமானனின் வீட்டின் பின்புறம் இருந்த ஒரு உடைந்து விழும் நிலையிலிருந்த கொட்டகை ஒன்றில் குடியிருந்தோம்.

எனது தயார் வீட்டில் படுப்பதில்லை. எஜமானிக்கும், அவரது மகன்மாருக்கும் பணி செய்வதிலேயே அவரது வாழ்நாள் முழுவதும் செலவழிந்தது. எஜமானும், அவரது மகன்மாரும் எனது பாட்டனாரை கண்டபடி பேசுவதை நான் அடிக்கடி அவதானித்திருக்கிறேன். தலை குனிந்தவண்ணம், அவற்றை அவர் தாங்கிக் கொள்வதையும் பார்த்திருக்கிறேன். பணிக்காலத்தில், அடிக்கும் காற்றில்

எங்கள் வீட்டின் கூரைப்பகுதி ஆடும். அப்போது பணிக்காற்று எங்கள் வீட்டினுள் புகுந்துவிடும். மரத்தால் செய்த கட்டிலில் ஒரு மெல்லிய போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு குளிரால் நடுங்குவோம். எனது வயது முதிர்ந்த பாட்டனாரும், வாலிபரான எனது தந்தையும், குழந்தையான நானும், வீட்டில் சூடு ஏற்படுத்துவதற்காக காய்ந்த சருகுகளையும், வைக்கோல், விற்றுகளையும் சேகரிக்க வெளியில் செல்வதுண்டு.

நாங்கள் அவற்றை எரித்து சூடு உண்டாக்கும் போது எனது பாட்டனாரின் வாய் சிலவேளைகளில் திறக்கும். அப்போது அவர் சொல்லுவார், “நல்லவனாகவும், நேர்மையானவனாகவும் வாழ! தான் எவ்வாறு தனது எஜமானனுக்குப் பணிவிடை புரிந்ததோ அதே பாணியில், நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவனாகப் பணிசெய்! நன்மை எப்பொழுதும் நல்ல பரிசுகளையே தரும்!” எனது தகப்பனார் அதிகம் பேசமாட்டார். எனது பாட்டனார் தனது உரையை முடிக்கும்போது நெருப்பும் அணைந்துவிடும். பின்பு நாங்கள் மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்தபடியே குளிர்ந்த இரவில் நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிடுவோம்.

“நன்மை எப்பொழுதும் நல்ல பரிசுகளையே தரும்” என்ற எனது பாட்டனாருக்கும் “நல்ல பரிசு” விரைவிலேயே கிடைத்தது. ஒரு கோடைகாலக் காலநேரத்தில், நாங்கள் கண்விழித்தபோது அவர் வீட்டில் இல்லை. எங்கள் தோட்டத்தில் உள்ள மரக்கிளை ஒன்றில் அவர் பிணமாகத் தொங்கிய நிலையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டார். அவரது முகத்தை கடைசியாக ஒருமுறை பார்க்கவும் எனது தாயார் என்னை அனுமதிக்கவில்லை. அவரது பூதவுடல் விரைவாக ஒரு மரப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டு ஒரு பாயால் மூடப்பட்டுப் புதைக்கப்பட்டது. அவரது அழுக்கேறிய பெரிய கால்களைத்தான் என்னைப் பார்க்க முடிந்தது. அதுதான் எனக்குக் கிடைத்த எனது பாட்டனாரின் இறுதித் தரிசனம்.

அவர் எதற்காகத் தற்கொலை செய்து கொண்டார்? ஒரு எளிய காரணம் ஒன்று கூறப்பட்டது. எஜமானர் தனது விலையுயர்ந்த பொருட்கள் சில தொலைந்துபோனதை அறிந்து எனது பாட்டனார் தான் குற்றவாளி என்று குற்றம் சாட்டினார். பாட்டனார் இக்குற்றத்தை மறுத்து தனது நாணயத்தை வெளிப்படுத்த இயலாதவரானார். எனது பாட்டனார் ஒருக்காலும் தனது எஜமானிடம் திருடியிருக்க மாட்டார்—ஆனால் இதற்காக அவரது காதுகள் புடைக்கப்பட்டு, மிகக் கொடிய வார்த்தைகளால் அவதூறு செய்யப்பட்டார். அதோடு அந்தப் பொருட்களுக்கான பெறுமதியை செலுத்துமாறு

கட்டளையிடப்பட்டார்; பாட்டனார் அவமானத்தால் தலைகுனிந்தார். அதுமட்டுமன்றி தனது எஜமானன் தன்னிடம் காட்டிய அன்புக்குப் பிரதியுபகாரம் செய்யமுடியாமல் போனது குறித்தும் அவரது நம்பிக்கையை இழந்து போனது குறித்தும் வருந்தினார். இது அவரை நிலைகுலையவைத்தது. அத்தோடு இத்தனை வருட அடிமை வாழ்வுப் பணியின் உழைப்பு மீதியாக அவரிடம் ஒரு செம்புக் காசுதானும் இருக்கவில்லை—அந்த இழப்பை ஈடுசெய்ய. ஆக, ஐம்பது ஆண்டுகள் அவரது நேர்மையான விசுவாசமான உழைப்புக்குப் பிரதிபலனாக— “நன்மை செய்தவர்களுக்கு நன்மையே பரிசாகக்கிடைக்கும் என்று அவர் சொல்வதுபோல”— தனது சொந்த இடைப்பட்டி (பெல்ட்) யையே தூக்குக் கயிறாகப் பாவித்து மரத்தில் தனது உயிரை நீத்தார். இதுதான் அவருக்குக் கிடைத்த “நல்ல பரிசு.”

வீட்டிலுள்ள அனைவரும் அவருக்காக இரக்கப்பட்ட போதிலும் அவர்தான் பொருட்களைக் களவாடியவர் என்றே நம்பினார்கள். ஆகவே நான் ஒரு அடிமையின் மகன் மட்டுமல்ல இப்போது ஒரு திருடனின் பேரனாகவும் ஆகிவிட்டேன். இருந்தாலும் நான், எனது பாட்டனார் எதையும் களவெடுத்திருக்க மாட்டார் என்பதைத் திடமாக நம்பினேன். அது அவருடைய பண்பாடு அல்ல. அவர் ஒரு நல்ல மனிதர்.

பல மாலை நேரங்களில் எனது தகப்பனார் தனது கைகளில் என்னை வைத்துக்கொண்டு ஆட்டுவார். அன்று ஒருநாள் வேலைப்பளுவின் காரணமாகவோ என்னவோ என்னைக் கைகளில் வைத்த வண்ணமே உறங்கிவிட்டார். எனது பாட்டனாரின் இனிய நினைவுகளிலே லயித்து அவரது இழப்பால் துயரத்தில் ஆழ்ந்த எனக்கு அன்று நித்திரை வரவில்லை. அவரது இனிய முகத்தை நினைத்தபொழுது எனது கண்களில் நீர் வடிந்தது. நான் திடீரென, பாட்டனாரின் கரங்களிலே இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு, “தாத்தா! நான் நீ எதையாவது திருடியிருப்பாய் என்பதை நம்பமாட்டேன். வேறுயாராவது தான் திருடியிருக்க வேண்டும்” என்றேன்.

“குட்டி எருது நீ என்ன சொல்கிறாய்” எனது அப்பாவின் குரல் தான் கேட்டது. எருது வருடத்தில் (சீனக் கலண்டர்) நான் பிறந்த தரல் எனக்குப் பெயர் “குட்டி எருது”

நான் எனது கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டேன். ஆனால் எனது தகப்பனார். எனது கண்ணீரைப் பார்த்துவிட்டார். நான் தாங்க முடியாது குலுங்கிக் குலுங்கி அழத் தொடங்கினேன். அவரால் நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை. அத்தோடு அவரது கண்களும் கலங்கின. அவர் என்னைச் சமாதானப் படுத்தினார்.

“நீ சொல்வது சரிதான் மகனே, உனது பாட்டனார் எதையும் களவெடுக்கவில்லை; எனக்குத் தெரியும், யார் உண்மையான திருடன் என்று”

“அவரது கைகளைப்பற்றிக் கொண்டு எல்லாவற்றையும் என்னிடம் சொல்லும்படி அவரைக் கெஞ்சினேன்.”

“சிறிது தயங்கிவிட்டு, அப்பா கேட்டார். வேறுயாநிடமும் சொல்லமாட்டேன் என்று எனக்கு வாக்குத்தா”
நான் தலையை ஆட்டினேன்.

அவர் ஆத்திரத்தோடு சொல்லத்துவங்கினார்.

“எஜமானனின் மூத்த மகன்தான் திருடன். உனது பாட்டனாருக்கு அது தெரியும். ஒரு ஈ, காக்கைக்கும் இந்த விஷயம் தெரியக் கூடாது. உனது தாத்தா, தனது உயிரைக் கொடுத்து சின்ன எஜமானனைக் காப்பாற்ற விரும்பினார். அதனாந்தான் நான் உண்மையைச் சொல்லவில்லை. இப்பொழுது உனது தாத்தா இறந்து விட்டார். நான் உண்மையைச் சொன்னாலும் யாரும் என்னை நம்ப மாட்டார்கள். அத்தோடு இது சங்களுக்கு மேலும் பிரச்சினையைத் தோற்றுவிக்கும்.”

பெங்களையை இடைநிறுத்திவிட்டு மீண்டும் தொடரு முன்பு ஒரு எக்காளச் சிரிப்பை உதிர்ந்தான். “எனக்கு எனது தந்தையார் சொன்னதன் சாராம்சத்தைத்தான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன் நண்பா. அவர் கூறிய வார்த்தைகளை அப்படியே சொல்லவில்லை. நான் இதை எனது சொந்தக் கற்பனையில் கூறுவதாக மட்டும் எண்ணாதே. நான் முக்கியமான விஷயம் எதையும் விடவில்லை”

நான் தலையை ஆட்டிவிட்டு கதையைத் தொடர் அனுமதித்தேன்.

“அப்பா சொன்ன காரணத்தின் அடிப்படைக் காரணிகளை என்னால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை, ஆனால் அவரிடம் மேலதிகமாகக் கேள்விகள் எழுப்ப நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் தாத்தாவின் இழப்புப் பற்றிய சிந்தனையில் ஆப்பட்டு நான் மீண்டும் தொடர்ந்து அழுதேன்.”

தாத்தா இல்லாவிட்டாலும் என்னைப் பார்க்க எனது தந்தையும் அன்னையும் இருந்தனர். நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மிகவும் நேசித்தோம். எனது பாட்டனின் மறைவுக்குப் பின்பு எனது அப்பா எதையோ இழந்தவர்போல் காணப்பட்டார். அவரது முகத்தில் ஒரு பொழுதும் புன்சிரிப்புக்கூடத் தவழ்ந்ததில்லை.

ஒருநாள் மாலை—அப்போது பணிக்காலம் துவங்கிவிட்டது—நானும் அப்பாவும் வீட்டினுள் குளிர் காய்வதற்காக நெருப்பு மூட்டிக் கொண்டு இருந்தபோது, வீட்டிற்கு வெளியில் திடீரென்று ஒரு

கலகலம் ஏற்பட்டது. “உதவி! உதவி!! என்று யாரோ கத்தும் சத்தமும் கேட்டது. பயத்தால் எனது அப்பாவின் கழுத்தை இறுக்கிக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டேன். அவர் எனது காதுக்குள் “நான் அப்பா உன்னோடு இருக்கிறேன் பயப்படாதே” என்றார். பின்பு வெளியிலே அமைதி ஏற்பட்டது.

ஆனால் சிறிது நேரம் செல்லு முன்பே என் அப்பாவை எஜமான் அழைப்பதாக யாரோ வந்து சொன்னார்கள். அப்பா நீண்டநேரமாக வீட்டிற்குத் திரும்பாததால் நான் தனியே இருந்து பயந்து கொண்டிருந்தேன்.

பின்பு எனது தாயும் தந்தையும் ஒன்றாகத் தேம்பி அழுத வண்ணம் வீட்டில் நுளைந்தனர். அப்பா விம்மி அழுதபடி தனது கரங்களால் என்கையைப் பற்றி இறுக்கிக்கொண்டார். ஏங்கிய வண்ணம் தாயோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். அன்றிரவு நாங்கள் மூவரும் பின்னிப் பிணைந்த வண்ணம் ஒருங்கே படுத்து உறங்கினோம். எனது பெற்றோர் பேசிக்கொண்டதை என்னால் முழுமையாக விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. எனக்கு விளங்கியது இவ்வளவுதான். “என்னைவிடு நான் சாகிறேன்” நான் வாழ்வதால் என்ன பயன், நாம் எஜமானின் அடிமைகள், அவர் சொல்வதைச் செய்ய வேண்டியவர்கள்.

“நமக்கு மேலும் குழந்தைகள் பிறந்தால், அவர்களுக்கு அடுத்த தலைமுறையிலும் குழந்தைகள் பிறந்தால் அவர்கள் எல்லாரும் எப்போதும் அடிமைகளாகவே இருப்பார்கள். அந்த விதியை யாராலும் மாற்றி எழுத முடியாது. நான் உயிர் வாழ்வதால் “குட்டி எருதும் அடிமையாகத்தான் வாழவேண்டும். நமது அடிமை வாரிசாக.”

“அதைக் காட்டிலும் எனது எஜமானுக்கு எனது உயிரை விற்கிறேன். அதன் மூலம் “குட்டி எருது” பாடசாலைக்குச் செல்ல முடியும். அதன் பின்பு அவனது சொந்தக் கால்களில் புதிய பிரவாகமாக இப்பூமித்தாயின் மண்ணில் அவன் நடக்கமுடியும்.”

“பெங்” கின் கண்கள் இரத்தச் சுவாலையாக ஒளிப்பிழம்பாகின. ஒரு சிறிது அமைதிக்குப்பிறகு அவன் தொடர்ந்தான். எனது தந்தையார் தனது தியாகப் பயணத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் உச்சரித்த ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நினைவில் இருக்கின்றன. எனது வாழ்வின் கடைசி வினாடிவரை நான் அதை மறக்கமாட்டேன். அவர் உச்சரித்த வார்த்தைகளின் மொழித் தாக்கத்தை, உனது மொழித் தாக்கத்துக்கு ஏற்ற வண்ணம் மாற்றிச் சொல்லுகிறேன்.

ஆனால் அந்த வார்த்தைகளின் உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தை உன்னால் உணர்ந்து கொள்ள, கிரகிக்க முடியுமென்று நம்புகிறேன்.”

எனது தாயார் அதிகம் கதைக்கவில்லை. எனது தந்தையாரைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருந்தார். “நீங்கள் இல்லாமல் நான் எப்படி உயிர் வாழப்போகிறேன்” என்ன பிழைநடந்துள்ளது என்பதை உணராவண்ணம் நானும் அழுது கொண்டிருந்தேன்.

பொலிசார் மறுநாட் காலை, எனது அப்பாவைத் தேடிக்கொண்டு வந்தபோது நாங்கள் படுக்கையில் இருந்து எழுப்பவில்லை. அம்மா அப்பாவின் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு அழுதார். நானும் அழுதேன். முதல் நாள் மாலை யாரையோ கொன்றதாக அப்பா குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தார். நான் அதை நம்பவில்லை. அந்தக் கலவரம் நடந்தபோது அப்பா என்னுடன் நெருப்பருகே இருந்தார். அவர் என்னைக் கட்டிப்பிடித்தவாறு என்னை விட்டு அகலாது இருந்தார். அப்படி இருக்க, எப்படி வெளியே உள்ள ஒருவரை அவர் கொலை செய்திருக்க முடியும். அப்பா தன்னைப் பாதுகாக்க முயலவில்லை. தனது தலையைக் குனிந்தவாறு பொலிசாருடன் சென்றார். அவர் பின்னால் அவரது கைகளைப் பிடிக்க நான் ஓடினேன். அம்மா ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர்கள் என்னை அடித்து வீழ்த்திவிட்டு அப்பாவைக் கொண்டு சென்றனர்.

அதுதான் நான் அப்பாவைக் கடைசியாகப் பார்த்தது. சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, சிறையிலே அவர் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு உயிரிழந்தார். அந்தக் காலகட்டத்தில், எனது தாயார் எஜமானனின் வீட்டில் வேலைசெய்வதை நிறுத்திவிட்டார். நான் பாடசாலைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தேன். எங்களுடைய செலவுகள், அனைத்தும் எஜமானரால் பாரம் எடுக்கப்பட்டிருந்தது. தனது மகனின் உயிரைக் காப்பதற்காக எனது தந்தையின் உயிரை விலக்கு வாங்கியவரல்லவா! (எஜமானனின் மகன்தான் அந்தக் கொலையைச் செய்தவன் என்று நான் பின்னர் கேள்விப்பட்டேன்.) ஆனால் எஜமானன் வாக்குத் தவறவில்லை. அப்படியானால் இந்த எஜமானனுக்கு நான் நன்றியறிதல் உள்ளவனாக இருக்க வேண்டுமா? இல்லை. எஜமானனையும், அவனது மகனையும் நான் வெறுத்தேன். அவர்கள் எனது எதிரிகள். எனது பாட்டனாரையும், தகப்பனாரையும் கொலைசெய்த கயவர்கள். எனது அப்பாவின் உயிருக்கு விலையாகக் கொடுத்த பணத்தை நான் செலவழித்தேன். நான் இன்று சமூகத்தில் பெற்றுள்ள அந்தஸ்துக்காகத்தான் அப்பா தனது இன்னுயிரை இளவயதிலேயே ஈந்தார். அந்தப் பெருமகனின் — ஒப்பில்லாத தியாகியின் இலட்சியம் நிறைவேறிவிட்டது. என்ன வந்தா

மகாவம்சம் பற்றி

ஒரு சிங்களக் கல்விமான்....

“இனவாத மோதல்களால் நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் பெரு நட்டமும் வேதனையும் ஏற்படுகிறது. ‘வாசெட்ட’ என்ற பிராமணனுக்கும், பாரதவாஜ என்ற பிராமணனுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட இனவாதத்திற்கு புத்தர் வாசெட்ட குத்திரம் என்ற போதனையை நடத்தினார். ஆனால் இப்போதுள்ள பெளத்த பிக்குகள் இதைப் போதிப்பதில்லை. பதிலாக, துட்டகெமுனு தமிழர்களைக் கொன்று குவித்ததாகக் கூறப்படும் ஒரு கதையையே போதிக்கிறார்கள். அதுவல்லவோ துட்டகெமுனுவின் வீரச்செயல் என்று சொல்லும் பெளத்த வரலாற்று நூலான மகாவம்சத்தை முற்றாக எரித்துச் சாம்பராக்க வேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன். இனவாதத்தைப் பரப்புகிறவன் ஒரு பைத்தியக்காரன். முழு மனித இனத்தினதும் பரம எதிரி.”

(இப்படிக்கூறிப்பிரிப்பவர் அண்மையில் காலம்சென்ற கல்விமானும் பேராசிரியருமான E. W. அதிகாரம்)

லும் சரி எங்கள் மூதாதையரின் அடிமைப் பாரம்பரியம் என்றோடு அழிந்துவிடும்.

“பெங்” திடீரென கதையை நிறுத்தினான். அவனது முகத்தில் பயங்கரம் நிழலாடியது. உயர்த்தெழும் கோபக்கலை அணைக்கு மாப்போல அவனது உதடுகளை அவன் கடித்தான். அவன் இன்னும் எதையோ மறைக்கிறான் என்று நான் கருதினேன். நான் அவன் கூறிய கதையால் உணர்ச்சி மேலிட்டபோதும், “இன்னும் எத்தகைய பயங்கர ரகசியங்கள் உன்னிடம் உள்ளன” என்று கேட்குமாப் போல் அவனது முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினேன்.

அவன் எனது உள்ள அலைகளைப் புரிந்திருக்கவேண்டும், ஏனென்றால் அவனது முகம் செஞ்சூரியனைப் போலப் பிரகாசித்தது. அது அவமானத்தால் ஏற்பட்ட தோற்றமா? — கோபாவேசத்தால் ஏற்பட்ட முகபாவமா? — தெரியவில்லை. எனது அறைக்குள் இரண்டு மூன்று முறை குறுக்கு நெடுக்காக நடந்த பின்பு மீண்டும் இருக்கை

யில் அமர்ந்தான். அவனது முகம் மீண்டும் ஆவேசமுற்றது. “ஆம் அந்தக் கதை அத்துடன் முடியவில்லை. நான் சிலவற்றை இன்னும் சொல்லவில்லை. சரி, நான் அவற்றையும் கூறிவிடுகிறேன்”.

ஒருநாள், பாடசாலையில் இருந்து வழமைக்கு சிறிது முன்பாக வீடு திரும்பினேன். எனது தாயார் கட்டிலில் வேறொரு ஆடவனுடன் இருக்கக் காணப்பட்டார். அவர்கள் நான் வந்ததை அவதானிக்கவில்லை. ஆகவே நான் மெதுவாக லெளியேறினேன். எனது இதயம் கோபாவேசத்தாலும் அவமானத்தாலும் வெடித்துக்கொண்டிருந்தது. நான் முழு நேரத்தையும் பள்ளியில் படிப்பதிலேயே கவனத்துடன் செலவழிக்கிறேன். வீட்டிலே எனது தாயார் விபசாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார். இந்த நிலை என்னைப் புழுங்க வைத்தது. இருப்பினும் எனது தாயை எல்லையில்லாப் பாசத்துடன் நேசித்தேன். அவரை ஏச எனது மனம் ஒருப்படவில்லை. அதுமட்டுமல்ல! அம்மாவோடு உடனிருந்தவன் வேறு யாரும்மல்ல! எஜமானனின் மகன் தான். எனது பாட்டனாரை அழித்துவிட்டு, எனது அப்பாவைக் கொன்று விட்டு எனது தாயாரையும் ஒழித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

“குட்டி எருது” வருமுன்பு கெதியாக லெளியே போ” என்று எனது தாயார் கூறினார். அதற்கு எஜமானின் மகன் ஏதோ தாயாரிடம் கூறினான். அதற்கு அம்மா, “உனது இரக்கத்தின் சாட்சியாக இங்கு தொடர்ந்து வராதே! பின்பு நீ “குட்டி எருதை” சந்திக்கவேண்டி நேரிடும். தயவு செய்து. உனது இதயத்தைத் தொட்டு நட”

நான் உள்ளே சென்றபோது, தாயார் தனிமையாகக் கட்டிலில் இருந்தார். நான் நேராக அவளிடம் சென்றேன். “நீ வந்துவிட்டாயா?” அம்மா கோபமாகக் கேட்டார்.

நான் அவருடைய கரங்களைப் பற்றினேன். கோபத்துக்கும், அவமானத்துக்கும் இடையே துலண்டவனாக, “கேவலம் அம்மா கேவலம்! அப்பா இறந்து இன்னும் ஒரு வருடம் பூர்த்தியாகவில்லை. அதற்குள்ளாக நீ வேறு மனிதர்களோடு விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறாய். நான் பள்ளியில் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் படிக்கிறேன். அப்படியிருக்க நீ இவ்வாறு நடக்கிறாய். எப்படி அம்மா! உன்னை இப்படி நடக்க முடிகின்றது?

அம்மா அழுதவண்ணம், “குட்டி எருதை” என்றவள் அப்படியே விம்மல் தாளாமல் படுக்கையில் சாய்ந்தாள். இது எனது கல்மனதைக் கரைத்தது. அவள் என்மீது செலுத்தும் அன்பும் பரிவுணர்வும், நான் மாலை வேளைகளில் எனது வீட்டுப் பயிற்சிகளைச்

செய்யும்போது உடனிருந்து எனக்கு வழங்கும் ஆறுதல் மொழிகளும் உற்சாக வார்த்தைகளும் என்முன்னே நிழலாடின.

“என்னை மன்னித்துவிடு அம்மா!” நான் மன்றாடினேன்.

“நான் இவ்வாறு உனது மனம் புண்படும்படி பேசியிருக்கக் கூடாது. என்னை மன்னித்துக்கொள் அம்மா!”

சிறிது நேரம் கழித்துத் தலையைத்தூக்கி இருக்கையில் அமர்ந்து என்னை அணைத்துக் கொண்டாள்.

“நீ சொன்னது உண்மைதான் குட்டி எருது! நான்தான் உன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும். உனது அப்பா இறந்தபின்பு எனக்கு உள்ள ஒரே சொத்து நீ மட்டும்தான். நான் உனக்காக மட்டும்தான் வாழ்கிறேன். நீ மட்டும் இல்லாதிருந்தால், நான் மகிழ்ச்சியோடு உனது தந்தையின் புதைகுழியிலேயே விழுந்து உயிரை விட்டிருப்பேன். அப்பாவுடைய இறுதி வார்த்தைகளை நீ மறந்துவிட்டாயா? நீ அடிமையாக வாழ்வதைத் தாங்கமுடியாமல், நீ படிக்கவேண்டும் புது மனிதனாக பூமித் தாயின் மடிமீது தவழவேண்டும் என்று விரும்பினார். அவர் அந்த இலட்சியத்துக்காகத் தனது உயிரைத் தியாகம் செய்தார் என்றால், நான் ஏன் எனது உயிரையும் தியாகம் செய்யக்கூடாது. எனது முற்றிறப்பில் செய்த பாவங்கள் காரணமாகவோ என்னவோ! எஜமானனின் வீட்டில் எடுபட்டியாளாக வேலைசெய்த போதிருந்தே என்னைத் தொல்லைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தான். நான் அவளிடமிருந்து தப்பமுடியவில்லை. உனது தந்தை இறந்த பின்பு, நாங்கள் வீடு மாறி இங்கு வந்த பின்பு தொடர்ந்து என்னைத் தேடி வந்துகொண்டிருக்கிறான். வேறெங்கும் செல்வதைவிட என்னிடம் வருவது அவனுக்கு இலகுவானது. மற்றது நான் அழகான தோற்றமாயிருப்பதும் எனக்குற்றம்தான். இன்னொன்று அவனுடைய குடும்பம்தான் எங்களைப் பராமரிக்கிறது. நீ படித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். அவர்களுடைய பணம் இல்லாமல் நாங்கள் வாழமுடியாது. சின்ன எஜமான் எதையும் செய்யத் துணிந்த கொடூர நெஞ்சன். அவனுடைய விருப்பத்துக்கு அடிபணிவதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை.

குட்டி எருது! என்னை மன்னித்துக்கொள். நீ படித்து முன்னேறுவதும், நீ அடிமையாக வாழவேண்டும் என்ற அவசியம் ஏற்படாமல் இருப்பதற்குமாக நான் எந்தத் தியாகத்தையும் செய்வேன்; எந்தத் துயரத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வேன்; எனக்கு என்ன நடந்தாலும் பரவாயில்லை” இதுவும் அவள் உச்சரித்த முழுமையான சொற்பதங்கள் அல்ல. அந்த உணர்ச்சிப் பிரவாகத்தின் சாராம்சமே. அந்தத் தியாகம் செழும் சொற்களின் சிறு பகுதியே.

நான் தாயாரைக் கட்டி அணைத்தேன். அவர் மீது எனக் கிருந்த அன்பு மேலும் பன்மடங்கு பெருகியது. “உன்னால் இந்தக் கொடுமையைத் தாங்க முடியாது அம்மா! நான் பாடசாலைக்குப் போவதை நிறுத்திக்கொள்கிறேன். இந்தக் கீழ்த்தரமான எரிய வாழ்வுக்கு உன்னை நான் அனுமதிக்கமாட்டேன். நான் படிக்க விரும்பவில்லை. அதைக்காட்டிலும் அடிமையாகவே இருந்துவிட்டுப் போகிறேன் — வாழ்நாள் முழுவதும்”.

உடனே அவள் எனது வாயைத் தன் கரத்தால் பொத்தினாள். “முட்டாள் தனமாகக் கதையாதே. நீ படித்து புதிய வரலாறு படைக்கவேண்டும். எனது வாழ்நாள் முழுவதும் மகிழ்ச்சியுடன் இந்தக் கீழ்த்தரமான வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொள்வேன். அவள் கதறினாள்.

அன்று மாலை முழுவதும் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக என்னைத் தேற்றுவதில் ஈடுபட்டாள். இறுதியாக அம்மாவின் வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டேன். அடுத்த நாட் காலை வழமை போல் பாடசாலை சென்றேன். “பாடசாலை செல்லப்போவதில்லை” என்ற கதையை நான் பின் ஒருபோதும் கூறியதில்லை. அதன் பின்பு நான் கடுமையாக கல்வியில் ஈடுபட்டேன். பாடசாலைக் கல்வியோடு எங்கும் எதிலும் நான் அறிவைப் பெருக்குவதில் ஈடுபட்டேன். அது எனது பிற்காலத்தைப் பொற்காலமாக்கும் என்று நம்பினேன். எனது பெற்றோரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி எங்களது அடிமை வாழ்வை நிர்மூலமாக்குவதில் என்னை அர்ப்பணித்தேன்.

ஆனால், கொடுமையான பிரத்யட்சநிலை என்னை மிக மோசமாக அழுத்தின. எனது இறந்தகால நிகழ்வுகள் ஒரு பிசாசுபோல் என்னை ஆக்கிரமித்தன. வாழ்க்கை மிகவும் கீழ்த்தரமானதாக இருந்தது. அவ்வளவு எனது அடிமை வாழ்வை அகற்றும் போராட்டம் மிகக் கீழ்த்தரமானதாக விளங்கியது. இருந்தாலும் எனக்கு திடநம்பிக்கை இருந்தது. என்னை விழித்தெழச் செய்ய எனது அன்ணையின் அன்பும் எதிர் பார்ப்புகளும் துணைநின்றன. அது எந்தப் பிரச்சினையையும் எதிர்கொள்ளும் மனோதிடத்தை எனக்கு வழங்கியது.

“எனது சிறிய எஜமானன் தொடர்ந்து தாயாரிடம் வந்து சென்ற 5 உண்மைதான். ஆனால் அதை நான் பார்த்தும் பாராதிருந்தேன் அவன் சென்ற பிறகு, தாயார் ஒரு வேறுபாடான பெண்ணாகக் காட்சி அளித்தாள். அம்மா தொடர்ந்து அழுவதை நிறுத்துவதற்கு எனக்கு நீண்ட நேரம் பிடிக்கும். இது தொடர்ந்து நடந்திருந்தால் எனது தாயார் விரைவில் இறந்திருப்பார். ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக நான்கு ஐந்து மாதங்களின் பின்னர் சிறிய எஜமானன் ஒரு பெண்ணைத் தனது நிரந்தர வைப்பாட்டியாக எடுத்துக்கொண்டு எனது

தாயாரிடம் வருவதை நிறுத்திக் கொண்டான். அதன் பின்னர் எனது தாயார் நீண்டகாலம் என்னுடன் அமைதியாகக் காலம் கழித்தார். நான் கல்லூரியில் சேரும்வரை அவர் உயிர் வாழ்ந்தார்.

எனது தாயார் இறந்து மூன்று ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. எனது தாயாரையோ எனது தந்தையையோ, எனது பாட்டனாரையோ ஒருநாளாவது நினைவுகூர மறந்ததில்லை. நான் அடிக்கடி அவர்களது கீழ்த்தரமான வாழ்க்கையைப் பற்றி நினைப்பேன். ஆனால், அவமானச் சிந்தனையோடு அல்ல. தான் அவர்களுக்காக முகம் சிவந்ததும் இல்லை. எனது மூதாதையர் அடிமைகள் என்று கூறுவதில் எக்காலத்திலும் நான் பெருமை அடைந்துள்ளேன். ஆம் உண்மையான பெருமை அடைந்திருக்கின்றேன். எனது பாட்டனார் திருடன் என்ற பெயரால் பட்டைதீட்டப்பட்ட பொழுதிலும்,— அதன் பெறுபேறுக தூக்குக் கயிற்றிலே மாண்ட பொழுதிலும், எனது தந்தை சிறையிலே, பழி ஓரிடமும், பாவம் ஓரிடமும் என்றவகையிலே மடிந்த போதிலும், எனது தாயார் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் விபசாரியாக்கப்பட்ட போதிலும் அவர்கள் தங்கள் சுயசெயலாற்றலால் பிழைவிட்டவர்கள் என்று குற்றம் சுமத்துவாயா? யாருக்கு எதிராக எந்தக் குற்றத்தை அவர்கள் செய்தார்கள்?

பெங் செயலிழந்தவன் ஆனான்.

“இத்தசையோர் மீது நீ சீறி விழுவாய் இவர்களைக் கீழ்த்தரமானவர்களாக எண்ணுவாய்! அத்தகையோரது மனோநிலையை உன் னால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அவர்கள் தங்கம் நிகர் தூய இதய யங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தார்கள் — உனது மக்களைப் போன்று அல்லர்.

“அவர்களைப் பற்றிய சிந்தனை என்னைப் பல இரவுகளில் நித்திரை அற்றவனாக ஆக்கியிருக்கின்றன. அவமானம் அல்ல, அத்திரமே என்னை முழுமையாக ஆட்கொண்டிருக்கிறது. நான் யோசிக்கிறேன் — இங்கு நான், சசதியான படுக்கையில் படுத்துறங்குகையில் எத்தனை லட்சக் கணக்கான, கோடிக்கணக்கான மக்கள் தங்கள் விதியை எண்ணி, துயருற்றிருக்கின்றனர். எனது பாட்டனார் வாழ்ந்த அதே கீழ்த்தரமான வாழ்வையே இம் மக்கள் இன்றும் வாழ்கின்றனர். அதே நேரத்தில், அவர்களுடைய எஜமானர்கள், இனிய கற்பனை உலகில் வாழ்ந்துகொண்டு, அடிமைகள்மீது—வயதானவர்கள் திருட்டுக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு தூக்குக்கயிற்றை நாளும் நிலையையும், இளைஞர்கள் — எஜமானர் செய்யும் அநியாயத்தாக்குக் களப்பலி யிடப்படும் பலியாடுகளாக மாற்றப்படும். நிலையையும் — தாய்மாரும் பெண் குழந்தைகளும்—எஜமானரது காம உணர்ச்சிகளுக்குப் பலியிடப்படுபவர்களாக — அதைப் பார்த்துக் குழந்தைகள் — அதைப் பார்த்தும் பாராமல் குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டு இருக்கவேண்டிய நிலையில் தந்தையர் உள்ளாக்கப்படும் நிலையையும் உருவாக்கியுள்ளனர்.

நான் இத்தகைய மனித மிருகங்களைக் கோரமாகத் திட்டிகிறேன். உன்னையும் உனது வர்க்கத்தையும் ஏசுகிறேன். உங்கள் அனைவரையும் பரம்பரைகளே இல்லாமல் — ஒரு துரும்பும் மிஞ்சாத வகையில் மட்டும் என்னால் அழித்து ஒழித்துவிட்ட முடியுமென்றால் ஆஹா! எவ்வளவு திருப்தியடைவேன்.

எனது பாட்டனாரைத் தூக்குச்சாலை அரவணைக்குமள்வு வேட்புடையாடித் துரத்தினீர்கள். எனது தந்தையின் உயிரை விலைக்கு வாங்கினீர்கள். எனது தாயைக் கற்பழித்தீர்கள். அவர்கள் அனைவரும் இறந்து விட்டார்கள். ஆனால் நீங்கள் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். உன்னை நான் பழிவாங்க விரும்புகிறேன்.

அவன் எழுந்து என்னருகே விறைப்பாக வந்தான். நான் பயத்தால் திகைத்து நடுங்கினேன். நான் என்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முயன்றபோது அவன் நடந்து யன்னலருகே சென்றான். திடீரென்று வெளியே கையைக் காட்டி “இதோ பார்” என்று புகைந்தான்.

நான் அத்திசையை நோக்கினேன். அவன் வீட்டு முன்பு உள்ள கோல்ப் மைதானத்தை நோக்கிய வண்ணம் இருந்தான். ஒளி வெள்ளம் பாய்ச்சப்பட்ட அந்த மைதானத்தில், சில வெள்ளை ஆடையணிந்த பணியாட்கள் அங்குமிங்கும் சென்று கொண்டிருந்தனர். நுழைவாயிலில், ஆபாச உடை அணிந்த ஒரு வெளிநாட்டுப் பெண்மணி நுழைவுச் சீட்டு விற்பனையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். சோடி சோடியாக இளைஞர்களும் யுவதிகளும் கைகோர்த்து புதுப் பாணி உடையணிந்து உலவிக் கொண்டிருந்தனர்.

“எங்கள் மக்கள் உடல்தேய, எலும்புமுறிய ஆண்டாண்டு காலமாக ஓய்வின்றி ஊழியம் செய்கின்றார்கள். எங்கள் பாட்டன் மார் தூக்குப்போட்டுக் கொள்கின்றனர். எங்கள் தகப்பன்மார் சிறையிலே அழிகின்றனர், எங்கள் தாய்மாரும் சகோதரியரும் கற்பழிக்கப் படுகின்றனர். எங்கள் குழந்தைகள் அழுகின்றனர். ஆனால் உங்கள் வர்க்கத்தில் ஒருவருக்காவது மனச்சாட்சி என்று ஒன்று இருக்கிறதா.”

புகாந்தரமாக அடக்கி ஒடுக்கப்படும் ஒரு முழு வர்க்கத்தின் உரிமைக்குரலாக அவன் குரல் முழக்கமிட்டது. நான் சாட்டையால் அடிப்படுவது போன்ற ஒரு உணர்வைப் பெற்றேன்.

திறந்த எனது கண்களின் முன்னால் எண்ணற்ற கொடுமைச் சம்பவங்கள் நிழலாடின. என்வீட்டில் பதினாறு அடிமைகள் ஊழியம் செய்வது தெரியும். அதை முப்பத்திரண்டாக அதிகரிக்கவேண்டும் என்ற எனது ஆசையும் தெரியும்.

எண்கள் பதினாறும் முப்பதிரண்டும் என் அகக்கண்ணில் ஒளி உமிழ்ந்தன. நான் “பெங்” கின் சிறிய எஜமானனாக என்னைக் கற்பனை செய்துகொண்டேன். பெங்கின் பாட்டனைக் கொன்றது, தகப்பனைச் சிறையிலடைத்தது, தாயைக்கற்பழித்ததுபோன்ற கொடுமைகள் என் கண்முன்னே நிழலாடின. நான் பயத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டேன். இரண்டு மிருகக்கண்கள் என்னை ஊடுருவுமாப்போல் கற்பனை செய்தேன். எனது இறுதிக்காலம் வந்துவிட்டாற்போல் பயங்கரமாக ஒலமிட்டேன்.

“லெங் உனக்கு என்ன நடந்தது! ஏன் இவ்வாறு ஒலமிடுகிறாய்” அவன் பண்போடு கேட்டான்.

பேசமுடியாத நிலையில் எனது கண்களைத் துடைத்தேன்.

“என்னைப்பார்த்துப் பயப்படுகிறாயா? லெங்! நான் உன்னைப் புண்படுத்தமாட்டேன் என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டாமா?” அவன் ஒரு அர்த்தபுஷ்பியுள்ள சிரிப்பை உதிர்த்தான்.

நான் சிறிது அமைதி அடைந்தேன். அவனது முகத்தை உற்று நோக்கினேன். அதில் பயமுறுத்தல் எதுவும் தோற்றவில்லை. அவன் முன்பு என்னைக் காப்பாற்றியதை நினைவுகூர்ந்து “பெங்! அன்று ஏன் எனது உயிரைக் காப்பாற்றியாய்” நானும் ஒரு அடிமை உரிமையாளன். உனது எதிரி. அந்தக் காரால் அடிபட்டுச் சாக என்னை நீ ஏன் அனுமதிக்கவில்லை.

மீண்டும் ஒரு அர்த்தமான புன்முறுவல். பின்பு அவன் சொன்னான் “நான் நினைக்கிறேன், எனக்கு இன்னும் அடிமை மனப்பான்மை இருக்கிறது.”

கண்களில் நீர் துளிர்க்க, நான் அமைதியாய் அவனை உற்று நோக்கினேன்.

எனக்கு அனாதை கருத்து விளங்கவில்லை என்று அவன் யோசித்திருக்க வேண்டும். அவன் மீண்டும் அந்தக் கருத்தை துலாம்பரமாக விபரித்தான்.

“மற்றவர்களின் மகிழ்ச்சிக்காக தனது சுய இன்பத்தைத் துறத்தல்—மற்றவர்கள் வாழ்வதற்காக எந்த மன வருத்தமும் இன்றி தனது உயிரைத் தியாகம் செய்தல்” இதுதான் அடிமைகளின் மனப்பான்மை!

இந்த மனப்பான்மை எனது மூதாதையரிடமிருந்து எனது பாட்டனாருக்குத் தரப்பட்டது. அவரிடமிருந்து எனது அப்பாவுக்குக் கிடைத்தது. அவரிடமிருந்து நான் அதைப்பெற்றேன். அவன் தனது நெஞ்சைத் தொட்டுக் காட்டினான். அங்கே ஒரு செஞ்சுவாலை உமிழும் சிவந்த இதயம் பிரத்யட்சமாயிற்று. நான் எனது இதயத்தைப் பார்த்தேன். எனது பிளானல் மேலணியால் அது மூடப்பட்டிருந்தது.

“நான் எப்பொழுது இந்த அடிமை மனப்பான்மையை—அடிமை இதயத்தை—என்னிலிருந்து அகற்றப்போகிறேன்” அவனது விரக்தியுற்ற குரல் ஒலி எனது காதுகளைப் பொடிப்பொடி ஆக்கிற்று. நான் எனது காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டேன். எனக்கோ! ஒரு அடிமை இதயம் கூட இல்லை. நான் பெரும்பாலும் இதயமே அற்றவன். அதுதான் உண்மை. அவமானத்தாலும், பயத்தாலும், துயரத்தாலும் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நான் பிரகைகு இழந்தேன். “பெங்” எப்பொழுது வெளியே சென்றாலே எனக்குத் தெரியாது.

பாஜிள் சீனாவின் தலை சிறந்த நாவலாசிரியர்களில் ஒருவர். 1904ம் ஆண்டில் பெரும் நிலப்பிரபுத்துவக் குடும்பம் ஒன்றில் பிறந்த இவர் 1919ல் சீனாவில் நடைபெற்ற ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, நிலப்பிரபுத்துவ எதிர்ப்பு இயக்கமான மே 4 இயக்கத்தின் முற்போக்கான கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டு செயல்பட ஆரம்பித்தார். ஏகாதிபத்தியம், நிலப்பிரபுத்துவம், தரகு முதலாளித்துவம் என்பவற்றுக்கு எதிரான சீனப்புரட்சியின் நடைமுறைகளுக்கும் வெற்றிக்குமான இலக்கியப் பங்களிப்பை வழங்கிய பாஜிள் யைது முதிர்ச்சியற்ற போதும் உறுதியாக இன்றும் இலக்கியப் பணியாற்றி வருகிறார். அவர் சீன மக்கள் காங்கிரசின் உதவித் தலைவராகவும், அகில சீன இலக்கிய சம்மேளனத்தின் தலைவராகவும் தற்போது இருந்து வருகிறார். அவர் எழுதிய சிறுகதைகளில் ஒன்றே 'ஒரு அடிமையின் இதயம்' என்ற புகழ்மிக்க இக் கதையாகும்.

— ஆர்-குமு.

ஒரு நாள் எனது மனைவியுடன், ஐந்து அடிமைகள் பணிசெய்ய, எனது பூங்காவின் குளுமையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன். அன்றைய நாளிதழின் பங்கங்களைப் புரட்டியபோது, உள்ளூர் செய்திப்பகுதியில், ஒரு புரட்சிவாதி தூக்கிவிடப்பட்ட விபரம் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அவனது பெயர் "பெங்" எனக்குத் தெரியும் அது எனது நண்பன் "பெங்" காகத்தான் இருக்கமுடியும்—என்னைக் காப்பாற்றியவனும், என்னை முழுதாக மறக்கப்பட்டவனுமாகிய அதே "பெங்" தான்.

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப்பிறகு அவன் நான் அதிகம் சந்திக்கவில்லை. நாளாக நாளாக அவன் ஒரு தனித்துவமான மனிதன் ஆனான். வினையாட்டு மைதானத்திலே நகரிலோ அவனைக் காணமுடியவில்லை. அவனது அறையிலும் அவனைச் சந்திக்க முடியவில்லை. எங்களிடையே தொடர்பற்றுப் போனபிறகு, அவனது கதையை நான் மறந்துவிட்டேன்.

எனக்கென்று தனியான நண்பர்களும் தனியான கனியாட்டங்களும் அமைந்தன. திரைப்படங்களுக்கும், நடனங்களுக்கும் சென்று வரலானேன். உனதுதோழியோடு கோல்ப் வினையாடச் சென்று விட்டேன். எனது நண்பர்களோடு பேசும் போது எனது பதினாறு அடிமை ஊழியம் பற்றிப் பெருமிதப்படுவேன். அதை அதிகரிக்க இருப்பதாகவும் கூறிக்கொள்வேன்.

எனது மேற்படிப்பை முடித்த சில ஆண்டுகளில், எனது இலட்சியத்தை அடைந்தேன். இப்போது எனது வீட்டில் 32 அடிமைகள் ஊழியம் செய்கின்றனர். மகிழ்ச்சியும், திருப்தியும் எனது மனதில் ஏற்படுத்திய நிறைவால் "பெங்" கையும் அவன் அடிமைகளைப்பற்றிக் கூறிய கதையையும் முற்றாக மறந்தேன்.

வடக்கும் எரிகிறது!
கிழக்கும் எரிகிறது!

வானமே!
நீ அழுதால்
நீர் நிறையும்
நெருப் பழியும்.

அவன் கூறிய அந்தக் கதை — நீண்ட வருடங்களாக நான் மறந்துவிட்ட கதை—எனது மனக்கண் முன்னே புனர்ஜென்மம் எடுத்து நிழலாடியது. அவன் கூறிய அவனது அடிமை இதயத்தை இப்பொழுது "பெங்" கன்னில் இருந்து நிரந்தரமாக அகற்றி விட்டான். அனது அடிமைச் சந்ததி நிரந்தரமாக முடிவடைந்து விட்டது. ஆம்! இது "பெங்" குக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் விஷயம் தான். ஆனால் அவன் எனது உயிரைக் காப்பாற்றியதை நினைவு கூர்ந்த பொழுது அவனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய நன்றிக் கடப்பாட்டை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தேன். மீண்டும் அந்தச் செய்தியைப் படித்த போது இருமுறை பெருமூச்சு விட்டேன்.

'அன்பே! ஏன் திடீரென்று பெருமூச்சு விடுகிறீர்கள்!' எனது மனைவி அன்புடன் என்னை செல்லமாகத் தட்டி வினவினாள். எனது மனைவியின் அழகிய முகமும், அகன்ற கண்களும் மோகத்தில் மிதக்க நான் மீண்டும் எல்லாவற்றையும் மறந்தேன்.

★ — 1931

வீண் பயமோ?
விண்ணுக்கும்
இழிவாக உன் மடியில்
இரக்கமற்ற இஸ்ரேலியனும்
தவழ்தால்
தாமதமோ?

சூடில்கள் எரியும்
கோடிகள் அதிர — உன்
இனைய மைந்தர்கள்
நானும் மடிகிறார்கள்
டயரோடு எரிக்கிறார்கள்,
பலியாகும் மைந்தர்கள்
முகிலாக நின் மடியில்
இரக்கமில்லை! ஈரமில்லை!
நின் பேர் விழிக்கு.

நின் இடி ஒய்ந்தது
பீரங்கி இடிக்கும்
திராவிடர் நாளாய்
வெண்காயம் செழித்ததிலே
புண்காயம் மலிந்து
தீவிரம் அடைகிறது.

தப்பியவர் ஒழிப்பதுவும்
ஒழித்தவரைப் பிடிப்பதுவும்
'பூசாவில்' வாடுவதும்
புனர் ஜென்மம் எடுக்கிறது.

வட கிழக்கு மூலைகளில்
வாழ்வு மடிகிறது
வையம் புரிகிறது
நீயோ மறுக்கின்றாய்
நின் பேர் விழி
நீர் சிந்த.

வானமே!
நீர் மறுத்தால்
மண்ணின் வகை அறியும்
வாழும் நிலை தெரியும்.

மாநகர்: அற்புதங்கள்

✪ மணி

வண்டில் மாடுகள் நடந்த தடத்தில்
குறைக் காற்றென வாகனம் விரையும்.
விரலைச் சொடுக்கி ஓசை எழுமுன்
விண்ணை நோக்கிக் கோபுரம் உயரும்.
பொழியும் ஒளியில் இரவு அமிழும்.
கோடை வெய்யிலுள் வீடு குளிர்ந்து
கற்சுவர் நடுவே தென்றல் வீசும்.

அற்புதம் இன்னும்—

ஓங்கி உயர்ந்த கொங்கீரீற் வனத்துள்
மின்மலர் விரிந்து பிளாஸ்ற்றிக் கனியும்.
மாநகர் கணமும் உருவம் மாறும்.

அற்புதம் இன்னும் பெரியன உண்டு—
காணும் பொறிகள், காட்டும் பொறிகள்,
பேசும் பொறிகள், கேட்கும் பொறிகள்,
நடக்கும் பொறிகள், சுமக்கும் பொறிகள்,
கொடுக்கும் பொறிகள், பறிக்கும் பொறிகள்,
பணிக்கும் பொறிகள், பணியும் பொறிகள்,
இயக்கும் பொறிகள், இயங்கும் பொறிகள்,
ஆளும் பொறிகள், அடிமைப் பொறிகள்—
புணர்தல் செய்து பொறிகளை ஈன்று
உறங்கி விழித்து இயங்கி ஒழியும்.
மானுடம் இழந்த பொறிகளின் உலகம்
நேற்றின் அற்புதம்.

நானைய அற்புதம் அதனிற் பெரிது.

பாண்டியன் ஆண்ட பழைய மதுரையில்
நரிகள் பரிகள் ஆயின ஒருநாள்
மறுநாள் வேறொரு அற்புதம் நிகழ்ந்தது

பொறிகளினின்று மானிடர் எழுவர்.

மகேந்திரனின்

“பூட்டாத பூட்டுக்கள்”

✪ சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி

நவீன விஞ்ஞானத்தின் வெளிப்பாடுகளுள் ஒன்றான திரைப் படம், மரபுரீதியான பல்வேறு கலைகளின் கூறுகளையும் உள்ளடக்கிய புதியதொரு கலைவடிவமாகும். இக்கலாவெளிப்பாட்டுச் சாதனம் சர்வதேசரீதியில் பல்வேறு பரிணாமங்களைக் கண்டுவிட்ட நிலையில், தமிழில் வெறும் பொழுதுபோக்குச் சாதனமாக, கலாம் சங்கங்களில் எந்தவிதப் பரிசோதனைக்குமுட்படாத விதத்திலேயே கையாளப்பட்டுவந்துள்ளது. போலித்தனமான ஒழுக்க நெறிகளும், யதார்த்தத்திற்குப் புறம்பான வாழ்வியலும், வக்கரிக்கூப்போன பாலுணர்வும, இடைக்கிடை கற்பனாவாத சீர்திருத்தங்களேமே இக்கலைமூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. (புறநடையுமுண்டு. மிகக்குறைவே) இங்கே திரைப்படமென்பது முக்கியமாக பார்வைக் கான ஊடகம் என்பது கவனத்திலெடுக்கப்படாது, நாடகத்தின் பிறிதொருவடிவம் என்ற முறையிலேயே கையாளப்பட்டு வந்தது. அண்மைக்காலமாக இந்நிலையில் சிறிது மாற்றமேற்பட்டு வந்துள்ளது. இக்கலையை வெறும் வியாபாரக் கண்ணோட்டத்திலன்றி ஒரு கலைவெளிப்பாட்டுச் சாதனமாகப் பார்த்த இளந் தலைமுறையினர் சிலர் அதுபற்றிய சரியான அறிவோடும், முறையான பயிற்சியோடும் திரைப்படக்கலையைக் கையாளத் தொடங்கினர். இவர்கள் தமது படைப்புத்திறனில் சர்வதேச தரத்தை எட்டவில்லையாயினும் நம்பிக்கையூட்டுபவர்களாக உள்ளனர். இவர்கள் மிகச்சிலரேயாயினும் இவர்களது பாதிப்பு முக்கியமானது. தமிழ்த் திரைப்படத்துறையில் இவ்வாறான பாதிப்பைச் செலுத்தி வருபவர்களுள் மகேந்திரன் என்ற நெறியாளரும் ஒருவர். மக்களை இலகுவில் எட்டமுடியாத முழுக்கலைப்படங்களாகவுமல்லாமல், வியாபாரத் தனமான ‘மசாலா’ப்படங்களாகவுமல்லாமல்—ஆனால் உயர்ந்த ரசனைமட்டத்தை நோக்கி இட்டுச்செல்லக்கூடிய ‘இடைப்பட்ட சினிமா’ போக்கில் நம்பிக்கை கொண்டவரான மகேந்திரனின் ‘முள்ளும் மலரும்’, ‘நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே’, ‘உதிரிப் பூக்கள்’, ‘மெட்டி’, ‘நண்டு’, ‘பூட்டாத பூட்டுக்கள்’ தமிழில் வித்தியாசமான திரைப்படங்களாகும். குறிப்பாக ‘உதிரிப் பூக்கள்’, ‘பூட்டாத பூட்டுக்கள்’ இரண்டும் தமிழ்ப்பட வரலாற்றில் முக்கியமான நிகழ்வுகளாகும்.

'பூட்டாத பூட்டுக்க'ளில், திருமணமாகிய பெண்ணொருத்தி நீண்டகாலமாக பிள்ளையொன்று இல்லாததையிட்டு ஏமாற்றமடைகின்றாள். குழந்தைக்காக ஏங்கித்தவிக்கும் அவள், அக்கிராமத்துக்கு தொழில் நிமித்தம் வரும் ஒருவன் தன்மேல் காட்டும் அன்பில் மயங்கிவிடுகிறாள். இருவருக்குமிடையே ஏற்படும் உறவு பற்றி ஊருக்கும் கணவனுக்கும் தெரியவருகின்றது. கணவனுடன் இதுசம்பந்தமாக சச்சரவிடும் அவள் கடைசியில் காதலனோடு வாழ்வதற்காக அவனைத் தேடிப் போகிறாள். அவனோடு அவளை ஏற்றுக்கொள்வாமல் தனது போலியுறவை வெளிப்படுத்துகிறாள். ஏமாற்றமடையும் அவள் பிறிதொரு கிராமத்தில் கூலிவேலை செய்து பிழைக்கிறாள். கணவன் இவளைத் தேடியலைகிறான். சிறிதுகாலத்தின்பின் அவளைச் சந்திக்கும் முதியவரொருவர் அவளைக் கணவனிடம் சேர்க்கின்றார். அவள் வீட்டை விட்டு வெளியேறியதற்கு அவளது காதலன் காரணமல்லவென நினைக்கும் கணவன், தனது மனைவிக்குப் புத்திமதி கூறி தன்னுடன் சந்தோசமாக வாழும்படி கேட்டுக்கொள்ளுமாறு அவளை வற்புறுத்துகிறான். அவளும் அவர்களது வீட்டுக்கு வந்து ஒழுக்கம்பற்றி அறிவுரை கூறுகிறாள். அவளின் போலித்தனத்தை யிட்டு ஆத்திரமறும் அவள் அவன்மீது அழுக்குத் தண்ணீரையூற்றி விளக்குமாற்றால் அடித்து விரட்டுகின்றாள். பஞ்சாயத்து அவள் ஊரைவிட்டுப் போனதுபற்றி விசாரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகின்றது. அது தனது குடும்பப் பிரச்சனை என்று கூறும் கணவன் பஞ்சாயத்துக்குக் கட்டுப்படாமல் அவனோடு ஊரைவிட்டுப் போகின்றாள்.

இங்கே, நடைமுறை வாழ்வோடு ஒட்டியதாகவும், தர்க்கரீதியிலான முறையிலும் கதை வளர்த்துச் செல்லப்படுகின்றது. சமூக உளவியல் தன்மைகள் இயல்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இவை கவனத்திலெடுக்கப்படுகின்ற தமிழ்த் திரைப்படங்கள் மிகச்சிலவே. அதுமாத்திரமன்றி, கணவனின் ஆண்மையற்ற தன்மையில் அதிருப்தியுறும் மனைவி தனக்குப் பிடித்தவனுடன் (கணவனோடு வாழ்ந்து செருவனோடு சோரம் போகாமல்) போகத் துணிவதும், தான் விரும்பிய ஒருவன், தன்னுடன் வெறும் இச்சைக்காக உறவுகொண்டதைக் கண்டு அவளை அவமானப்படுத்துவதும், வேறொருவனுடன் போக முற்பட்டதற்காக மனைவியை ஒதுக்கிவிடாமல் கணவன் அவளை ஏற்றுக்கொள்வதும், அதற்கெதிரான சமூகத்தடைகளுக்கெதிராகப் போரிடத் துணிவதும், வேறு தமிழ்ப் படங்களில் காண முடியாத வித்தியாசமான அம்சங்கள். சாதாரணமாகத் தமிழ்ப் படங்களில் பெண் கொச்சைப்படுத்தப்படுவதற்குப் பதிலாக இங்கே அனுதாபத்துடன் அணுகப்படுகின்றாள். கிராமிய வாழ்வின் இறுகிப் போன குடும்ப உறவில் இயல்பாகவிருக்கும் பெண்ணடிமைத்தனத்திலிருந்து அவள் தன்னளவில் மீறுவதும், பஞ்சாயத்தினருக்

அமெரிக்காவில் நிறுவெறி....

ஆபிரிக்க நாடுகளிலிருந்து அமெரிக்காவுக்கு அடிமைகளாகக் கொண்டுவரப்பட்ட கறுப்பு நிறமக்கள் பலநூற்றாண்டுகளாக பண்ணைகளிலும், தொழிற்சாலைகளிலும் மிருகங்களாக நடத்தப்பட்டனர். அக்கொடுமைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் காலத்துக்காலம் ஆங்காங்கு நடைபெற்று வந்துள்ளன. 1955ம் ஆண்டு அலாபாமா மாநிலத்தில், மொன்கொமரி என்னும் இடத்தில் பஸ்ஸில் சென்ற ஒரு கறுப்பு அமெரிக்கப் பெண் ஒரு வெள்ளையருக்கு தனது இருப்பிடத்தை எழுந்து கொடுக்க மறுத்தமைக்காக கைதுசெய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அவர்களது போராட்டம் வலுவடைந்தது. இப்போராட்டத்தை தலைமை தாங்கி நடத்திய கலாநிதி மாட்டின்லூதர் கிங் ஒரு வெள்ளை நிறவெறியலை 1968ம் ஆண்டு சுட்டுக் கொலைசெய்யப்பட்டார். அமெரிக்க மக்கள் தொகையில் 12 வீதத்தினரான 2 கோடி 85 லட்சம் கறுப்பின மக்களுள் மூன்றிலொரு பகுதியினர் வறுமைக்கோட்டின் கீழ் வாழ்கின்றனர். கடந்த ஆண்டு வேலையற்றோர் புள்ளிவிபரத்திலும் வெள்ளையர்கள் 5.9 வீதமாக இருக்கும்போது கறுப்பர்கள் 15 வீதம் வேலையற்றிருந்தனர். கடந்த வருடம் பிலடெல்பியாவில் வெள்ளையர்கள் வாழும் அயற்பகுதியில் குடியிருக்கச் சென்றமைக்காக கறுப்பின மக்களின் வீடு கொழுத்தி எரிக்கப்பட்டது.

குக் கட்டுப்படாது போவதன் மூலமும், பாரம்பரிய நடைமுறையை மீறுவதும் முக்கியமான அம்சங்கள். கதையைப் பொறுத்தவரை சிற்சில குறைபாடுகள் இருப்பினும், சமூக யதார்த்தங்கள் ஓரளவு கவனத்திலெடுக்கப்பட்டு, அவற்றை ஏதோ ஒரு வகையில் விமர்சனத்துக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் சமூக நோக்கை வெளிப்படுத்துகின்ற தன்மை நம்மை இதன்பால் அதிக அக்கறைகொள்ள வைக்கின்றது.

நடிப்பைப் பொறுத்தவரை, மேடை நாடகப் பாதிப்பிலிருந்து இன்னும் தமிழ்ப்படவகை முற்றாக விலகவில்லையென்றே கூறவேண்டும். இதற்கு விதிவிலக்கு மிகச் சிலவே. இவ்வரிசையில் சேரும் "பூட்டாத பூட்டுக்க" ளில் நடிகர்கள் பாத்திரங்களின் தன்மைகளைப் புரிந்துகொண்டு, மிகவும் இயல்பாக உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்றனர். கணவனாக நடிகரும் ஜெயன், மனைவியாக நடிகரும் சாருலதா ஆகியோர் தமிழ்த் திரைப்படத் துறையில் பிரபல்யம் பெருதவர்களாக இருந்த போதிலும் அவர்களது நடிப்பு வியப்பைத் தருகிறது. குறிப்பாக கடைசிக் காட்சியில் சாருலதா மௌனத்தின் மூலம் தனது அகவய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் பாங்கு மனதைத் தொடுகிறது.

திரைப்படங்களில் குறியீடு ஒரு முக்கியமர்ன் அம்சம். சொல்லும் விடயங்களை கலைத்துவமாக வெளியிடுவதற்கு இக் குறியீடுகள் பயன்படுகின்றன. ஆனால் தமிழ்ப்படங்களில் குறியீடுகள் தேவையற்ற விதத்திலும், ஆழமான அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தாத முறையிலுமே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இப்படத்தில் குறியீடுகள் ஓரளவு செவ்வையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, வேறு ஒவ்வன் மேல் சபலங்கொண்டு கணவனை விட்டுப்போன மனைவி திரும்பவும் கணவனிடம் வந்து வீட்டுக்குள் வரத் தயங்கி நின்றபோது அவளது முதுகில் கிடக்கும் கஞ்சல் ஒன்றை மெதுவாக கணவன் தட்டிவிடுவது மிகவும் ஆழமான அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது.

திரைப்படம் பார்வைக்கான ஒரு ஊடகமாக இருப்பதால் காட்சிப்படுத்தல்—ஒளிப்பதிவு முக்கியம் பெறுகிறது. பெரும்பாலான தமிழ்ப்படத்தில் இவ்விடயம் கவனத்திலெடுக்கப்படுவதில்லை. இப்படத்தில் ஒளிப்பதிவாளர் அசோக்குமார் (தமிழ்த் திரையுலகில் விரல்விட்டெண்ணக்கூடிய மிகச்சில சிறந்த ஒளிப்பதிவாளர்களுள் இவரும் ஒருவர்.) பாத்திரங்களின் உணர்வு வெளிப்பாட்டையும், சூழலையும் உயிரோட்டமாக, அழகியல் அம்சங்கள் குறைவுபடாமல் காட்சிப்படுத்துகின்றார்.

கருத்துக்களை அல்லது சமூக நடப்பியல்புகளை இலகுவாக பார்வையாளரிடம் மனங்கொள்ளவைக்கவும், அழகியல் சார்ந்தவிடயங்களை நுணுக்கமாக வெளியிடவும் திரைப்படம் மிக முக்கியமானதொரு சாதனம். இதனால் எந்தக் கலையையும்விட அது மக்களை இலகுவாக ஈர்க்கின்றது. எனினும் இன்றைய வியாபாரச் சூழலில், இது வெறும் வியாபார பரிவர்த்தனைப் பண்டமாகவே அவர்களை எட்டுகின்றது. இதனால் ஒரு சிறந்த கலைவடிவமான இது உரிய விழுமியங்களை இழந்து போலியானதொன்றாகவே மக்களை எட்டுகின்றது. இவையே ஆதிக்கம்செலுத்துகின்ற கலையாகவும் இருக்கின்றன. வாழ்வின் உண்மைத் தன்மைகளை, உணர்வுகளை, பிரச்சினைகளை கலைக்கேயுரிய விதங்களில் வெளிப்படுத்துகின்ற நல்ல படைப்புக்கள் பரந்துபட்ட மக்களைச் சென்றடையாமல், ஒரு சிறுவட்டத்தையே சென்றடைகின்றன. வர்த்தகரீதியிலான படைப்புக்களே மக்கள்மீது திணிக்கப்படுகின்ற அமைப்பு முறைகளால், அவர்கள் நல்ல படைப்புக்களை இனங்கண்டு கொள்ளவும் அனுபவிக்கவும் முடியாதுள்ளது. இந்தப் போக்கை மாற்றுவதில் கலை இலக்கியங்களில் அக்கறைகொண்ட அமைப்புக்கள் முக்கிய பங்காற்ற முடியும். கலைத்தரமுள்ள திரைப்படங்களை மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்துவைப்பதன் மூலமும், திரைப்படம் பற்றிய அறிவுச்சூழலை விஸ்தரிக்கின்ற முயற்சிகளை எடுப்பதன் மூலமும் ஆரோக்கியமான திரைப்பட ரசனையை வளர்க்க முடியும்.

● எழுக யாழ்ப்பாணமே!

✽ செண்பகன்

கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்து
குடாநாட்டில் கொலுவிருக்கும்
ஏழு முகங்களுடை
ஆயிரந்தலைவாங்கி, அபூர்வ சிந்தாமணி.....
அந்தக் காவல் முனியின்
வேள்விக்காய்க் காத்திருக்கும்... எமது யாழ்ப்பாணமே!

ஆணையிறவானும் ஆற்றின் விளிம்பின் அருகுடையானும்
கீரிமலையானும்

ஊர்காவல் பருத்தித்
துறையிலானும் பலாலியானும்
நாவற்குளியானுமென...

அந்த அட்டதிக்குப் பாலகரின்
கடாட்சத்துக்காய் காத்திருக்கும்... எமது யாழ்ப்பாணமே!

“கட்டுங்கள் உடனே” கட்டளையிட்ட
‘அன்புக் கடிமை’ யின் ஆசையினாலன்று
முத்த வெளியில் முறிந்த ஒன்பது தூண்களும் நிமிர்ந்து
ஓல்லாந்தர் கோட்டையின்
தூக்குமரத் தூண்களின்
வரவுக்காய் காத்து நிற்கும்..... எமது யாழ்ப்பாணமே!

○ ○

ஒன்பது ஆண்டுகள் முன்னே துலங்கிய
யாழ் நகர் கண் முன்னே யுதிக்கும்.
முத்த வெளியிலும் பண்ணைக் கரையிலும்
காத்துச் சுகமாய் வீசிச் செல்லும்.

கோட்டையில் அந்நியர் நூதனம் பார்க்கும்.
தூக்கு மேடை யொன் றிருந்தது கண்டு
அதிசயித்துக் கண்கள் அகலத் திறக்கும்.

தினகரன் விழாவின் வாண வேடிக்கைகள்
வானத் திக்கெங்கும் லர்ணம் காட்டும்.
கள்ளக்கறுவல் கடைசியாய் எழுந்து
சவாரியில் முன்னே பாய்ந்து முந்தும்.

யாழ் பொறித்த மாநகர் மண்டபத்தில்
முத்தமிழ்க் கலைகளும் முனைப்பாய் நடக்கும்;
நூலகத்தில் மாணவர்கள் நுனைந் தாங்கிருந்து
வித்தைகள் கற்று வினைகள் நிகழ்த்துவர்.

திறந்த வெளியரங்கும் வீரசிங்கம் மண்டபமும்
இறுதியாய் நிம்மரும் நீகல் படமாளிகையும்...

முனியப்பர் கோயிலின் முன்னே வெளியிலும்
முத்த வெளிமுழுதும் கடற்கரை மணலிலும்
ஊர்வலங்கள், கூட்டங்கள், மேதினத்து நிகழ்வுகள்
நெஞ்சில் கனத்து நினைவுகள் நெருடும்—எமது யாழ்ப்பாணமே!

o o

கிரிமலையில் மீண்டும் அந்தியேட்டி.
நானே நடக்கும் நிச்சயமாய்.
சன்னதியில் காவடிகள், கரகங்கள் ஆடும்;
நயினைவில் பக்தர்கள் தேரை இழுப்பர்;
விகாரையைத் தொழுவர்;
பாலிதீவு, கச்சதீவு ஆண்டவரைத் தரிசிக்க
வள்ளங்கள், படகுகள் கடலைக் கிழிக்கும்.

கதிர்காமக் கந்தனைக் காண்பதற்காயங்கே
மாணிக்க சங்கையில் குளிப்பதற்காயங்கே
மீண்டும், மீண்டும் ஆயிரமாயிரமாய்
ஊரெல்லாம் கூடும்; நெடும்பயணந் தொடங்கும்.

சிவனொளிபாத உச்சியில் நின்று
உதய சூரியனைக் காண்போம்; விரைவோம்.

சடுகாடும், நெருப்பும், வெள்ளமும், புயலும்
ஒருபோதும் மக்களைத் தடுத்திடமாட்டா;
தேராய் நெடும்பயணப் போரிலே நாம் நடப்போம்.

எழுக யாழ்ப்பாணமே!

எழுக, எழுகவே!

★ சிறுகதை

காற்றோடு காற்றுக....

✿ செ. தமிழாசன்

“ரா சாத்தி நான் பாண்
வாங்கிக்கொண்டு கொஞ்ச
நேரத்துக்குள்ள வாறன்”

“பிள்ளையளப்படுக்கப்போட்
டிராது”

கூறிவிட்டு குமார் தான்
கொண்டு வந்த பத்து ரூபாயுடன்
பஸ்தரிப்பு நிலையத்திலுள்ள
கடைக்குச் சென்றான்.

அவளின் பெயர் சரகவதி.
ஆனால் கலியாணம் செய்த நாள்
தொட்டு அவளை செல்லமாக
ராசாத்தி என்றே அழைப்பான்.
இந்த ஏழுவருட காலத்துக்குள்
அவன் அடித்ததோ, பேசியதோ
கிடையாது. அவ்வளவு இனிமை
யாக கழிந்தது அவர்களது குடும்ப
வாழ்க்கை. மாநகரில் சொந்த
வியாபாரம் செய்து கொண்டு
காலம்கடத்திய குமார் கஸ்டம்
என்பதே தெரியாமல் தனது
அருமை மனைவியையும் அன்பு
மக்கள் இருவரையும் வளர்த்துக்
கொண்டிருந்தான்.

திடீரென கிளம்பிய கலவரம்
அவளை ஏழையாக்கி அக் கிரா
மத்திற்கு அடித்துச் சென்று
விட்டது. அவன் தீயவர்களால்
தீயிடப்பட்ட கடையை திருத்தி,
காப்புறுதிப் பணம் மூலம் மீண்
டும் வியாபாரம் தொடங்கத் தீர்
மானித்தான்.

ஆனால் சரசோ அதற்கு
அனுமதிக்கவில்லை.

“இஞ்சாருங்கே என்ற தாலி
நிலைக்கோணும் நம்மட பொம்
புளப் புள்ளையன் மாணம் மரியா
தையா வாழனும”

“அதுதான் சொல்றன்,
நாம இஞ்சருந்து எங்கண்டான
நிம்மதியான ஊருக்கு போயிடு
வம் அத்தான்”

அந்த உத்தமியின் வார்த்தை
கள் அந்த நேரத்தில் அவனுக்கு
உசிதமாகவே தென்பட்டன.
இல்லாவிட்டால் எவரையுமே
முன்னறியாத அக்கிராமத்திற்கு
அவன் வந்திருப்பானு;

ஆனால் மாநகரில் செய்த
வியாபாரத்தை அவனால் அங்கு
செய்ய முடியவில்லை. அனைக
மாணவர்கள் வறுமைக்கோட்டின்
கீழ்வாழும் விவசாயிகள்.

அந்தப் பழைய சிறுகுடிசை
யுடனான காணியை வாங்கவே
அவனிடம் இருந்த முதல் அள
வாக இருந்தது. அக் கிராமத்
தின் கொடிய நோயான வறு
மைக்கு அவர்களும் விலக்காக
வில்லை. தன் பால்மணம் மாறாக்
குழந்தைகள் பசியால் தவிப்பதை
பார்க்கச் சகிக்காத அவன்
பழகாத, தெரியாத வேலைகளுக்
கெல்லாம் சென்றான். அவன்

சம்பாத்தியத்தினால் அந்தப் பிஞ்சுகளின் அரை, கால் வயிறுகள் நிரம்பின.

தனது குடும்பநிலை என்று மாறுமோ என்று அவன் ஏங்காத நாளில்லை. ஆனால் சரசோ நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டான். கஞ்சியைக் குடித்தாவது நிம்மதியாக, பாதுகாப்பாக இருந்ததுவே அவளுக்கு போதுமானதாயிருந்தது. கட்டிய கணவனையும், கண்ணிறைந்த மக்களையும் விட அவளுக்கு மற்றொன்றும் பெரிதாக தெரியவில்லை.

நகரில் அவன் வாழ்ந்த காலத்தில் கொஞ்சமே உழைத்தாலும் அந்தக் குஞ்சுகளின் வாயில் ஹோர்லிக்ஸ், கொக்கோ, சொக்கா, சோடா என்று குறைவில்லாமல் ஊட்டிக் கொண்டே இருந்தான். அப்படிப்பட்ட அந்தக் குழந்தைகளுக்கு இன்று கஞ்சியை விட மிஞ்சி ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை. துள்ளிக்குதித்தோடிய குழந்தைகள் துவண்டு படுக்கத் தொடங்கினர்.

ஏழைகள் வாழ்வதை இயற்கையும் வெறுக்கின்றது போலும். இல்லையெல் பருவ மழை தன் பலத்தைக் காட்டி அவன் வாழ்ந்த அக் கிராமத்தையே பாழாக்கவேண்டுமா?

அடைமழை, வெள்ளம் அவன் செய்த வேலையையும் அடித்துச் சென்றது.

பசி, பட்டினி என்ற பயிற்சியில் அந்தப் பச்சிளம் குழந்தைகளும் பங்கெடுக்கத் தொடங்கின.

அன்று முழுவதும் அந்த நால்வருக்கும் ஆகாரம் எதுவுமில்லை. 'பசிக்குதம்மா' என்று குழந்தைகள் அழும்போதெல்லாம் பச்சைத்தண்ணீரை மட்டுமே அவளால் கொடுக்க முடிந்தது.

'பசிக்குதம்மா... பாணாவது வாங்கித்தாங்கம்மா'

மீண்டும் அதே குரல். பிஞ்சுகள் கெஞ்சுவதை அவளால் கேட்க முடியவில்லை. எங்கோ சென்று பத்து ரூபாய் கடன் வாங்கிவந்தாள்.

O

மணி பத்துக்கு மேலிருக்கும்.

'ஏழு மணிக்குப் பாண் வாங்கப்போனாரே இன்னம் காணலையே' கணவனின் வருகைக்காக காத்திருந்த சரசு தனக்குள்ளே முணு முணுத்துக் கொண்டாள்.

வழமையான குண்டுச் சத்தங்களுடன் மாரித்தவனைகளின் சத்தமும் கலந்து கொண்டது.

அந்தக் குடிசைக்கு ஒளியூட்டிக்கொண்டிருந்த அந்தக் குப்பி விளக்கும் எண்ணெயில்லாமல் அணைந்துவிடும்போல் இருந்தது. மழையால் வீடு முழுவதும் ஒழுக்கிப்போய் இருந்தது. ஓரமாய் ஒரு மூலையில் பிள்ளைகள் இரண்டையும் மடிமேல் போட்டுக் கொண்டு பாணுக்காக அவன் வரவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அந்த அப்பாவி.

மழைசோவெனக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. குடிசைக்குள் ஒழுகும் நீர்த்துளி

கள் விளக்குவெளிச்சத்தில் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. பசிக்களை ஒருபுறம், பயம் மறுபுறம். சில்லென்ற குளிக்காற்றில் உதடுகள் நடுங்க, சில நேரம் தன் குழந்தைகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சரசு.

'அம்மா எனக்கு வகுத்துக் குள்ளகுத்துது' மழலை மொழியில் கூறியது அவள் மடியில் கிடந்த குழந்தை.

'எங்க அப்பா இல்லாடா, கொஞ்சநேரம் படுத்துக்க மவனே அப்பா வந்திருவார்'

ஆறுதல் படுத்திய அவள் அவ்விடத்தில் தொடர்ந்தும் இருக்க விரும்பாமல் படலைக்க வந்துவிட்டாள் குழந்தைகளுடன்.

மாரிகாலக் கும்மி ரூட்டு. இடை இடை எதிரிடும் மின்னல் ஒளியில் மெதுவாக அத்தானின் வரவை அவதானிக்க அவள் தவறவில்லை.

கொட்டும் மழைத்துளியை அவள் பொருட்படுத்தவில்லை. முந்தானையை முன்னால் எடுத்து தன் குழந்தைகளை மூடிக்கொண்டாள் தான் நனைந்து கொண்டு.

அவள் முகத்தில் வழிந்தோடிய தண்ணீரிலேயே அவள் கண்ணீரும் கலந்து கொண்டது.

பொறுமையை இழந்தவள் படலையையும் தாண்டி பாதி வழிக்கே வந்து விட்டாள்.

'தம்பி என்ற அவர எங்கெண்டான்ன கண்டெயலா அப்பா?'

அவ்வீதியிலே வந்த இளைஞர்களிடம் கேட்டாள் அவள்.

'இல்லக்கா மழைபேய்து தானே. எங்கெண்டான்ன நிப்பார். அவர் வந்திருவார். நீங்க போங்கக்கா' என்று கூறிவிட்டு ஏதோ அவசரமாக அவர்கள் சென்றனர்.

அவர்கள் போராடுவதற்காக வாழ்பவர்கள். அவள் வாழ்வதற்காகப் போராடுகின்றாள் என்பதை அவர்கள் அறிவார்களா?

அதோ... தூரத்தில் ஒருமணி தர் நடந்து வரும் காலடி ஓசை கேட்கின்றது. 'அத்தான்' என்று அலறிக் கொண்டே அங்கே ஓடுகின்றாள்.

ஆனால் அது அவளின் அத்தானல்ல. அவ்வூரில் திரியும் ஒரு பைத்தியக்காரன். பித்துநிலை அவனையும் மீறிவிட்டது அவளுக்கு.

மழை ஓய்ந்தது. குளிர்காற்று குறையவில்லை அந்த மூன்று ஜீவன்களும் துடித்துக் கொண்டிருந்தன.

பிள்ளைகள் பசி என்று அழுது கொண்டிருந்தனர். எப்படியும் அவர்களை நித்திரையாக்க குடிசைகளை நோக்கி நடந்தாள் சரசு நடைப்பிணமாக.

தூரத்து பட்டாளத்து முகாமில் திடீரெனத் தோன்றிய தீச்சவாலை அந்தக் கும்மிருட்டைக் கலைத்தது. அக்கணமும் அவள் திரும்பிப்பார்த்தாள் அத்தான் வருகின்றாரா என்று.

வானத்து மேகத்துடன் சங்கமித்துக் கொண்டிருந்தது தீச்சவாலை. தனது கணவனும் மேகத்துடன் கலந்து விட்டான் என்பதை அறிவாளா அந்தச் சரசுவதி.

ஏவற் பேயும்...

❀ கவிஞர் பொன்னையா

உப்பு விளையும் கிராமம் ஒன்றில்
நிலவொளி மறைந்து நாய்கள் குரைத்தன
காரணம் எதுவெனக் கலங்கினர் மக்கள்
காலைக் கதிரவன் உதிக்கு முன்னே
காக்கிச் சட்டைகள் ஊரை வளைத்தன.

துப்பாக்கி வேட்டுகள் எட்டுத் திக்கிலும்
அப்பாவி மைந்தர்கள் தப்ப முயன்றனர்
கவச வண்டிகள் எங்கும் திரிந்தன
வேலிகள் சரிந்து வண்டிகள் வந்தன
பற்றைகள் மீது குண்டுகள் பறந்தன.

வீட்டினை விட்டு ஓடினர் மக்கள்
வீதியில் வெளியில் வேட்டுக்கள் தீர்ந்தன
காடுகள் மக்களைக் காக்க முயன்றன
காட்சி கொடுத்தோர் கைதிகளாயினர்
கைகட்டி உணவின்றிக் கருவாடாகினர்.

மாடு மேய்ப்பவன் மார்பினில் குடு
மீனுடன் வந்தவன் தலையிற் குடு
வள்ளத்துள் வலையுடன் எரித்தனர் இங்கே
தேயிலைத் தோட்டத்தில் வாழ்ந்த குடும்பம்
தாயும் சேயுமாய் சரிந்தனரிங்கே.

மந்தைகள் பறவைகள் வீடு வந்தன
மாந்தர் வீடு செல்லத் தயங்கினர்
மந்தைக்கும் பறவைக்கும் சுதந்திரம் உண்டு
மாந்தர்க்கு அங்கே சுதந்திரம் இல்லை
தார்பீகத்தின் இலக்கணம் சிரித்தது.

அன்று லெபனானில் அசுதிகள் பலரை
கொன்று குவித்தது இஸ்ரேல் அரசு
இன்று இங்கேயும் அசுதிகள் பலரை
கொன்று குவிப்பதும் கூலிப் படைகள்
என்று தீரும் இப்படு கொலைகள்.

சுதந்திரம் கேட்கும் மக்கள் ஓரணி
கொலைவெறி நோக்கில் அரசுகள் பேரணி
ஏவல் பேய்களின் கைகளில் துவக்கு
எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவதேன்
ஏவல்பேயும் உண்மையை உணரும்.

இன்றைய தினசரியில் பார்த்தவை!

ஆர். எம். நௌஸாத்

தினவரம்
குரோதன ஆண்டு...
மார்சுழி மாதம் உ...
தமிழர் பிரச்சினைக்கு மாநாடு
தொண்டா — ஜே. ஆர். பேச்சு...
கிளிநொச்சி பொலிஸ் தாக்குதல்
கண்ணிலெடி! ஏழுபேர்ப்பலி!
காரைதீவில் மின்கம்பச் சடலம்...
எமது சுருத்து...!
நாளை பூரண ஹர்த்தால்...!
புங்குடுதீவு வங்கிக்கொள்ளை...
20 பயங்கரவாதிகள் பலி!
2 பொலிசாருக்குச் சிறுகாயம்...
தீவிரவாத முகாம் முற்றுகை!
யாழ். கச்சேரி படை அபேஸ்!
மர்மப் பார்சல் வெடித்தது!
அன்னையர் மறியல் போர்!
86 க்கான பஞ்சாங்கம் உள்ளே...
நாடு பிரிவதை முஸ்லிம்கள்
முழு மூச்சாக எதிர்க்கின்றனர்
சபையில் அமைச்சர் சூழரை!
மட்டுநகரில் கிரணைட் வீச்சு.
சீருடை இளைஞர் திகில்கொள்ளை!
“இஸ்ரேலை வெளியேற்றுக!”
சபையில் சோரிக்கை!
தீவிரவாதிகளுக்கு
இந்தியா புகலிடம்?
பிரணைகள் சூழ மன்னார் பயணம்
இராணுவம் உஷார் நிலையில்!
இலங்கையில்
ஆகக் கூடிய விற்பனையுள்ள
தேசியத் தினசரி
எமது தினவரமே!

ஒற்றுமை

❀ சத்தியா

நெஞ்சம் கனன்றும்
நினைவுகள் மடிந்ததும் அவை
நிழலாய் நெஞ்சில் படர்ந்தன.
கனவுகள், கற்பனைகள்
எதிர்பார்ப்புக்கள்
எல்லாமே
அந்தரத்தின் அவலத்தின்
அலட்சியங்களாக்கப்பட்டு
விட்டன

இதயங்களின் வேட்கைக்கு
இரும்புத் திரையாம்
அவர்கள் வாழ்வு
தடம்புரள நேரிட்ட
அந்த ஓர் கணம்
தங்கி, தரித்து
மீண்டு போனது.

அங்கே,
அவர்கள் வாழ்வு
புதியதோர் உலகம்
ஒற்றுமையின் மகத்துவம்!
ஆனால்...

வெளியில் நடந்துவரும்
அர்த்தமற்ற குத்துவெட்டுகள்
புதிய நண்பர்கள் வரவால்
புதிய பல செய்தி பரவும்
வெளியேறும் நண்பர்களால்
ஒற்றுமைச் செய்தி பறக்கும்
நோக்கம் ஒன்றே!
சேண்டியது விடுதலையென்ற
வெற்றில்லை.
இன்னுமேன் வேற்றுமை?

(ம.ப.பா.)

சூரியனின் ஒரே கதிர்களும்
 உயிர்ச் சிட்டுக்கள் சப்திக்கும் 'ஓசையும்'
 வெம்மையும், குளுமையுமாய் வீசும் காற்றும்
 வேண்டிடும் அடி, உதை, சித்திரவதைகளும்
 அனுபவித்திடும் தனிமை, இருள், மௌனம்...
 எல்லாமே எல்லார்க்கும் ஒரே மாதிரி
 அவர்கள் உணர்வுகளும் அதே மாதிரி
 அவர்கள் எதிர்பார்த்த எதிர்பார்க்கும்
 நோக்கமும் ஒன்றே
 இதயத்தின் உணர்வுகள்
 நிசுப்ச்சிகளின் திரைகள்,
 நினைவுகளின் தன்மை,
 மனங்களின் துல்லியம்
 மறைவின்றித் தெரிந்தன.
 வாய்மொழியிலும் கண்மொழிகள்
 வீரியம் கொண்டதாயிருந்தது
 தங்கள் விடுதலையின் வேளையை வேண்டி
 ஒற்றுமையின் செய்திக்காக காத்திருக்கின்றனர்
 அவர்கள்!

இங்கே
 இவர்கள் ஒன்றுபட்டு
 மனித குலத்தைப் பிணைத்த
 அடிமைத் தளைகளைத் தகர்க்கும்
 அடிகளின் பேரோசை
 விடுதலைச் செய்தியை எப்போது
 அவர்களுக்கு உரைக்கும்?

“தாயகம்” ஆண்டுச்சந்தா செலுத்தி விட்டீர்களா?

எமது பழைய சந்தாதாரர்களை புதிய சந்தாதாரர்களாகக்
 கருதி தொடர்ந்து தாயகத்தை அனுப்பி வைக்கிறோம். எனவே
 உங்கள் ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 60/- ஐ எமது முகவரிக்கு கிடைக்
 கக் கூடியதாக அனுப்பி வைக்கும்படி வேண்டுகின்றோம். மேலும்
 புதிய சந்தாதாரர்களையும் சேர்க்கும் எமது இயக்கத்துக்கு உங்
 கள் ஒவ்வொருவரதும் ஒத்துழைப்பைக் கோருகின்றோம்.

—நிர்வாகி—

கடிதங்கள்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் மாத இதழான 'தாயகம்'
 11வது இதழ் கிடைத்தது. நான் இந்த இந்தியப் பத்திரிகைகளை
 பாத்திரம்தான் வாங்கி வாசித்தேன். அவற்றிற்கும் 'தாயகம்'
 பத்தகத்திற்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் உண்டு. ஒவ்வொரு சொற்
 றெழுடர்களும் எவ்வளவோ ஆழ்ந்த கருத்தைக்கொண்டிருந்தன அது
 போல இலக்கியப் பகுதியில் குறிப்பிட்ட சமய சாஸ்திர நாடகமுறை
 கள் மக்களின் மரபு ரீதியான வளர்ச்சியை தெளிவுபடுத்தக் கூடிய
 தாக இருந்தது. அதுபோல சிறுகதைபும் இருந்தது.

அதோடு, "மண்கமந்த மேனிப்" நாடகத்தின் விமர்சனம்
 (கலையன்பன்) நேரடியாக நாடகம் பார்த்த அளவுக்குத் திருப்தியை
 தந்தது. அதில் குறிப்பிட்ட மாதிரி யாழ்ப்பாணத்தின் இக்கட்டான
 நிலையில் சாதாரண மக்களும் பங்களிப்பாளர்களாகவேண்டும் என்ற கருத்
 துள்ள நாடகத்தை எழுதிய சண்டகவி விக்ரம் பாராட்டப்பட்ட வேண்டி
 யவரே. நாடகத்தைப் பார்க்கக் கொடுத்தது வைக்கவில்லை.

— த. தவராசா, குவைத்.

நாட்கள் கடந்து செல்லும்போதே தாங்கள் புத்தகம் வெளியிட
 படும் கஷ்டங்களையும், நாட்டு நிலைமையினால் தங்களுக்கேற்படும்
 சிரமங்களையும் அறிந்து நாம் மனம் மிக வருந்துவதுண்டு.

11வது இதழில் 'ஊசன்' எழுதிய கற்பைப்பற்றி... தமிழாக்கம்
 ஆழமான கருத்துக்கள் அடங்கியவை. கற்பிழந்த பெண்களுக்கு
 சமதாயத்தில் இன்னும் அதே 'மதிப்பு' தான் வழங்கப்படுகிறது.
 "ஒருபெண் தனது கற்பை ஒரு ஆணினால் தான் இழக்கிறாள்"
 இதை எல்லோரும் அறிவர். ஆனால் ஆண்கள் இதை உணர்ந்திருக்
 கின்றார்களா?

"அம்புஜனின்" பணப்பேயின் ஆட்சி... புரட்சிக்கனல் தெறிக்
 கும் உரைவிச்சு. துயின்று கொண்டிருக்கும் உழைப்பாளியை விழித்
 தெழச் செய்யும் சங்கநாதம். மயக்கநிலையில் வலுவிழச்சு, ஒளி
 யிழந்து பரிதவிக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்திற்கு ஒர் விடிவெள்ளியென
 இக்கவிதை ஒளிர்கிறது; கவிஞர் அம்புஜனுக்கு எனது பாராட்
 டுக்கள்.
 — எஸ். தாரினி, மாத்தளை.

'இந்தியத் தலைநிலம் இனப் பிரச்சினையும்' என்னும் ஆசிரியர்
 தலையங்கம்... பிரச்சினைகள் மிக்க இந்த நெருக்கடியான காலகட்டத்
 தில் எத்தகைய பணி அபசியமென்பதாக நன்கணர்ந்து எழுதப்பட்ட
 உள்ளது. பயத்தோ பரிந்தோ மூடி மறைக்கப்பட்டு விடாத நியாய
 மான வார்த்தைகள்... ஆனால் எத்தனை பேர் இவற்றையெல்லாம்
 சரிவர உணர்ந்து கொள்ளப் பேசுகிறார்கள்... "நாட்டு நலனுக்கான
 எந்தவொரு நடவடிக்கையிலும் சொந்தக் கௌரவப் பிரச்சினை
 குறுக்கீடு செய்பக்கூடாது" இந்த வார்த்தைகளைக் கொஞ்சமாவது
 யோசித்துப் பார்ப்பார்களானால்.....

“தெற்கு நோக்கி” என்ற குழுதன் அவர்களின் சிறுகதை யதார்த்தமான பிரச்சனைகளை மிகத் தெளிவாகவும், உணர்வு பூர்வமாகவும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. எங்கள் வீதிகளில்... வீடுகளில்... நடக்கும் அவலங்களையெல்லாம் அபட்டமாகச் சித்தரித்துக் காட்டியிருக்கின்றார். “அந்தப் போராட்டங்களுக்கான கோசங்களை முன்வைத்து சத்தி படைத்த பலர் இந்தியாவுக்கும், ஏனைய நாடுகளுக்கும் சென்று பாதுகாப்பாகவும், வசதியாகவும் வாழ்ந்தனர். சாதாரண உழைப்பாளி மக்களே தமது வாழ்வும் சாவும் இந்த மண்ணில் தான் என்ற முடிவொடு இருந்தனர்” என்னும் சொற்சான்றில் சுரண்டல் தவங்களில் போலியான சொகுசு வாழ்க்கையையும், பாட்டாளி வர்க்கத்தின் உறுதியான—ரைராக்கியமான நிலைப்பாட்டையும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

“தமிழும் அயல்மொழிகளும்” என்னும் சி. சிவசேகரம் அவர்களின் கட்டுரையும், “சடங்குகளிலிருந்து நாடகம்வரை... கலாநிதி சி. மெளனகுரு அவர்களின் கட்டுரையும் உயர் கல்வி கற்கும் மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்ல இன்றைய எமது தமிழ் இனத்திற்கே மிகவும் அத்தியாவசியமான கட்டுரைகளே! இத்தகைய கட்டுரைகளை தாயகத்திற்கு அடுத்தபடியாக ‘மல்லிகை’யில் தான் ஓரளவுக்குப் படிக்க முடிகிறது.

கலையன்பனின் “மண் சுமந்தமேனியர்” நாடகத்தின் விமர்சனம்..... நாடகத்தை நேரில் பார்ப்பதைக் காட்டிலும் மிகத்தத்தரூபமாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. சி. எல், பிரேமினி, யாழ்ப்பாணம்.

வரலாறு தாயகத்தில் நிசமும் பிரச்சனைகளால் ‘நமது தாயகம்’ நின்றபோய்விடக் கூடாது என்பது என் ஆதர்ஷமான கவலை. எல்லா இலக்கிய கர்த்தாக்களும் தாயகத்தை அடைதல் தேவை. சிற்றிலக்கிய ஏடு என்ற பெயருடன் தம் புகைப்பட விளம்பரங்களை அச்சடிக்கின்ற இக்கால இலக்கிய வாதிகளில் (?) உண்மையில் ஒரு சின்னப் புகைப்படமோ, ஆசிரியர் பற்றிய ஒரு சின்ன பெருமிதக்கூறிப்போ இன்றி வரும் தாயகம் மனதை சந்தோஷிக்கச் செய்கிறது.

தாயகத்தில் வாசகரின் எண்ண வெளிப்பாட்டுக்கென ஒரு பக்கி இல்லை. வாசகர் கருத்து என்று புகழ்ச்சிக் கடிதங்கள் பிரசுரிக்க வேண்டும் என்று நான் கூறவில்லை. என்றாலும், சராசரி ஓர் ஆராய்ச்சி நோக்கில் பார்க்கும் ஒருவருக்கு, தாயகத்து வாசகர்கள் தாயகம் பற்றிக் கொண்டுள்ள கண்ப்பினைப் பரிந்து கொள்ள அப்பகுதி உதவக் கூடும் என்றுதான் கூறுகின்றேன்.

கவிதைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் ஆசிரியரின் கூர்மையான பொல்லாத பார்வையையும், நோக்கையும் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. தாயகத்தின் அழுத்தமான இலக்கியத்தடம் பதிந்துவிட்டது.

—ஆர் எம். நெளஸாத்.

தாயகத்தின் ‘மே’ இதழ் கண்டேன். குழுதனின் “தெற்கு நோக்கி” என்ற சிறுகதை இன்றைய தமிழ்ப்பகுதிகளின் உண்மை நிலையை அப்படியே தோல் உரித்துக் காட்டுவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

—பி. மெஸ்மர்

கொடுமைகள் நிறைந்த மண்ணில்...

புள்ளினம் பாடப் புலர்ந்த பொழுதுகள்
மெல்ல மறைந்தன.

புத்தரின் அன்புத் தத்துவம் ஆளும்
புனித மண்ணிலே

இரத்த வடுக்களும் எலும்புமே மிஞ்சின
வெடியொலி கேட்டே விடிந்தன பொழுதுகள்.

ஒருசிலர் நலன்களை உறுதிசெய்வதற்காய்
அரசு தன் குடிகளை அழித்திடத் துணிந்தது
ஆயுதச் சந்தையில் மானூட உயிர்களை
அடகு வைத்தது.

இறக்கை முனைத்த இடியேற்றுப் பிளம்புகள்
ஊர்மனை எங்கும் எட்டிப் பார்த்தன

இரத்தமும் தசையும் தேடி அலைந்து
எந்திரப் பறவைகள் வானத்தில் பறந்தன
எரிநாக்குகளால் ஊரைத் துளாவின.

வீடுகள் எங்கும் குண்டுகள் விழுந்தன
ஓடுகள் கூரைகள் சிதறிப் பறந்தன
மனித உயிர்கள் பெறுமதி இறந்ததால்
மாணமும் தனது மதிப்பை இழந்தது.

இரவின் கனவில் அரற்றிய சிறுவர்கள்
விடிந்ததும் எழுந்து துணிவுடன் நிமிர்வர்
தடிகளை எடுத்து துவக்காய் உயர்த்துவர்.

கொடுமைகள் நிறைந்த மண்ணில் மனிதர்கள்
கொள்கையில் தெளிந்து கிளர்ந்து எழுவர்
விடியலை நோக்கி விரைந்தே செல்வர்.

❦ அம்பலன்